

Jurisprudentie Jeugdwet 18-01-2019 t/m 11-03-2019

ECLI:NL:RBGEL:2019:412

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 01-02-2019

Datum publicatie: 12-02-2019

Zaaknummer: AWB 18/4651, 18/5970 en 18/5973

Rechtsgebieden: Socialezekerheidsrecht

Bijzondere kenmerken: Eerste aanleg - meervoudig

Inhoudsindicatie

Jeugdwet. Geschil over de indicatieduur van de toegekende jeugdhulp. Noch de Jeugdwet, noch de 'Verordening Jeugdhulp gemeente Arnhem 2015', noch de 'Nadere regels Jeugdhulp gemeente Arnhem 2015' schrijft een minimumduur van een indicatie voor. De rechtbank heeft derhalve getoetst of verweerder de verlening van het pgb voor een half jaar voldoende heeft gemotiveerd. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich met de gegeven motivering voldoende rekenschap heeft gegeven van het belang van de kinderen. Gelet daarop en gelet op het uitgangspunt en de doelstelling van jeugdhulp zoals die volgt uit artikel 2.3 van de Jeugdwet heeft verweerder op goede gronden jeugdhulp voor de duur van zes maanden toegekend.

Vindplaatsen: Rechtspraak.nl <http://deeplink.rechtspraak.nl/uitspraak?id=ECLI:NL:RBGEL:2019:412>

Uitspraak

RECHTBANK GELDERLAND

Zittingsplaats Arnhem

Bestuursrecht

zaaknummers: 18/4651, 18/5970 en 18/5973

uitspraak van de meervoudige kamer van 1 februari 2019

in de zaken tussen

[naam 4] , [naam 2] en [naam 3] te [woonplaats 1] , eisers,

waarbij [naam 3] en [naam 2] wettelijk zijn vertegenwoordigd door [naam 4] en [naam 1] te [woonplaats 2]

en

het college van burgemeester en wethouders Arnhem te Arnhem, verweerder.

Procesverloop

Bij besluiten van 3 november 2017 (de primaire besluiten I en II) heeft verweerder over de periode van 1 december 2017 tot en met 1 juni 2018 aan zowel [naam 5] als [naam 3] 14 uur per week aan jeugdhulp individuele begeleiding op grond van de Jeugdwet toegekend in de vorm van een persoonsgebonden budget (pgb).

Bij besluit van eveneens 3 november 2017 (het primaire besluit III) heeft verweerder over de periode van 1 december 2017 tot en met 1 juni 2018 aan [naam 2] ([naam 2]) 12 uur per week aan jeugdhulp individuele begeleiding op grond van de Jeugdwet toegekend in de vorm van een pgb.

Bij besluit van 12 juli 2018 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eisers kennelijk ongegrond verklaard.

Eisers hebben tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 12 november 2018. Namens eisers zijn verschenen [naam 4] en [naam 1]. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door M. Vink, M.J. Otten, H.F. Natte en A.M.A. de Ronde.

Ter zitting is het beroep gevoegd behandeld met de beroepen van [naam 1] (18/5917 en 18/5972). Na de zitting zijn de beroepen weer gesplitst en wordt in dit beroep en de beroepen van [naam 1] afzonderlijk uitspraak gedaan.

Overwegingen

1. De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

1.1.

[naam 5], [naam 3] en [naam 2] maken onderdeel uit van een gezin met vier minderjarige kinderen. [naam 5] is geboren op [geboortedatum 1], [naam 3] op [geboortedatum 2] 2003 en [naam 2] op [geboortedatum 3] 2012. Zij zijn alle drie gediagnosticeerd met Autistisch Spectrum Stoornis (ASS). [naam 3] en [naam 2] zijn daarnaast ook gediagnosticeerd met Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD). Hun moeder, [naam 6], is eveneens gediagnosticeerd met ASS en ADHD. [naam 5], [naam 3] en [naam 2] ontvangen sinds 26 juni 2015 jeugdhulp in de vorm van individuele begeleiding in de vorm van een pgb. [naam 6] ontvangt sinds dezelfde datum een maatwerkvoorziening basisbegeleiding op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 in de vorm van een pgb. Zorgverlener is vader [naam 4].

1.2.

Bij de primaire besluiten heeft verweerder de indicaties ongewijzigd verlengd voor de periode van 1 december 2017 tot en met 1 juni 2018. [naam 4] en [naam 1] hebben bezwaar gemaakt tegen deze besluiten en hebben verweerder vervolgens in gebreke gesteld wegens het niet-tijdig nemen van een besluit op bezwaar.

1.3.

De indicatie van [naam 5] is nog driemaal ongewijzigd verlengd over de periodes van 2 juni 2018 tot en met 1 juli 2018, van 2 juli 2018 tot en met 1 oktober 2018 en van 2 oktober 2018 tot en met 1 maart 2019. De indicaties van [naam 3] en [naam 2] zijn door verweerder nog tweemaal ongewijzigd verlengd over de periodes van 2 juni 2018 tot en met 1 december 2018 en van 2 december 2018 tot en met 1 maart 2019.

2. Bij het bestreden besluit heeft verweerder het bezwaar kennelijk ongegrond verklaard. Verweerder heeft aan de besluitvorming - onder andere - een besluitverslag van 5 mei 2017 ten grondslag gelegd. Mede door een wisseling van de wijkteamcoaches heeft het wijkteam onvoldoende kunnen vaststellen of de situatie ten opzichte van 5 mei 2017 al dan niet gewijzigd was. Derhalve is er bij de primaire besluiten voor gekozen de verleende indicaties ongewijzigd te verlengen voor de duur van zes maanden.

3.1.

De rechtbank stelt aan de hand van de stukken in het dossier, het verhandelde ter zitting en navraag bij [naam 5] vast dat de vader van [naam 5], [naam 4], beroep heeft ingesteld tegen het onderdeel van het bestreden besluit dat ziet op [naam 5]. [naam 5] zelf heeft geen beroep in willen stellen.

3.2.

Eerst moet de vraag worden beantwoord of [naam 4] een voldoende eigen belang heeft dat bij het bestreden besluit is betrokken. De rechtbank beantwoordt deze vraag bevestigend. Naar het oordeel van de rechtbank heeft hij in zijn hoedanigheid van zorgverlener een zelfstandig belang bij het bestreden besluit zeker nu [naam 5] heeft aangegeven geen beroep tegen het bestreden besluit te

willen instellen. De rechtbank zal in deze uitspraak [naam 4] dan ook als belanghebbende aanmerken en hierna als eiser benoemen.

4. De rechtbank dient vervolgens ambtshalve te beoordelen of eisers voldoende procesbelang hebben bij de inhoudelijke beoordeling van het beroep tegen het bestreden besluit. De rechtbank stelt vast dat het geschil de beoordeling betreft van een afgesloten periode in het verleden. Eisers hebben niet verzocht om schadevergoeding. Desondanks is de rechtbank van oordeel dat eisers voldoende procesbelang niet kan worden ontzegd, omdat een inhoudelijk oordeel over het bestreden besluit van belang kan zijn voor een toekomstige periode, aangezien de indicaties van [naam 5] , [naam 3] en [naam 2] na expiratie van de in de primaire besluiten I, II en III vermelde indicatieduur nog meerdere malen ongewijzigd zijn verlengd, laatstelijk tot 1 maart 2019. De rechtbank zal daarom het beroep tegen het bestreden besluit inhoudelijk beoordelen.

5. Ter zitting hebben eisers de beroepsgrond ten aanzien van de tariefstelling van het verleende pgb laten vallen. Deze beroepsgrond behoeft derhalve geen bespreking meer.

6.1.

Eisers stellen zich op het standpunt dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom een indicatie voor de duur van zes maanden passend is. De motivering van verweerder is erg ruim en is toepasbaar op ieder kind in Nederland. Hiermee heeft verweerder geen maatwerk geleverd. Volgens eisers werkt het afgeven van dergelijke kortdurende verlengingen contraproductief. De regelmatige contacten met het wijkteam zorgen voor veel druk en spanning binnen het gezin, alsmede voor een enorme tijdsinvestering. Dit draagt niet bij aan het doel van de jeugdhulp om tot rust te komen.

6.2.

Niet in geschil is dat verweerder op grond van voldoende zorgvuldig onderzoek de juiste (omvang van) jeugdhulp aan [naam 5] , [naam 3] en [naam 2] heeft toegekend. In geschil is enkel de indicatieduur. Dat betekent dat de rechtbank zal beoordelen of verweerder op goede gronden de indicaties voor de duur van zes maanden heeft verlengd.

6.3.

De rechtbank stelt voorop dat noch de Jeugdwet, noch de 'Verordening Jeugdhulp gemeente Arnhem 2015', noch de 'Nadere regels Jeugdhulp gemeente Arnhem 2015' een minimumduur van een indicatie voorschrijft. Dit betekent dat de rechtbank zal toetsen of verweerder de verlening van het pgb voor een half jaar voldoende heeft gemotiveerd.

6.4.

Uit het bestreden besluit blijkt dat verweerder bij de verlenging van de indicaties als uitgangspunt heeft genomen dat de gestelde doelen overeenkomen met de reële behoeften van [naam 5] , [naam 3] en [naam 2] , dan wel hun ouders, en dat het wijkteam wil monitoren en evalueren of deze doelen zijn behaald of dat deze bijgesteld moeten worden. Gezien de leeftijd van [naam 5] , [naam 3] en [naam 2] en de ontwikkeling die zij doormaken acht verweerder een verlenging voor de duur van zes maanden reëel. De doelen betreffen ontwikkeldoelen waarvan het reëel is om aan te nemen dat deze in een periode van zes maanden behaald kunnen worden en ook, zo nodig, bijgesteld kunnen worden. Eventueel behaalde resultaten kunnen ook weer van invloed zijn op de zorginzet. Voorts heeft verweerder aangegeven dat er, ondanks het chronische karakter van de beperkingen van [naam 5] , [naam 3] en [naam 2] , altijd een bepaalde vooruitgang te boeken is. Dit wordt door eisers ook niet betwist. Om goed in te kunnen spelen op die vooruitgang acht verweerder het voor [naam 5] , [naam 3] en [naam 2] , alsmede de overige gezinsleden, noodzakelijk om tussentijdse evaluatiemomenten te houden, zodat beoordeeld kan worden of de hulpvraag en de gestelde doelen nog dezelfde zijn en de voorziening nog aansluit bij de hulpvraag. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich met bovenstaande motivering voldoende rekenschap heeft gegeven van het belang van de kinderen. Gelet daarop en gelet op het uitgangspunt en de doelstelling van jeugdhulp zoals die volgt uit artikel 2.3 van

de Jeugdwet (zie hiervoor ook de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 1 mei 2017 (ECLI:NL:CRVB:2017:1477)) heeft verweerder op goede gronden jeugdhulp voor de duur van zes maanden toegekend.

6.5.

De rechtbank betreft tevens bij haar oordeel dat [naam 5] , [naam 3] , [naam 2] en hun ouders tot op heden niet altijd bereid zijn gebleken om mee te werken aan tussentijdse evaluatiemomenten om te beoordelen of de jeugdhulp nog passend is. De rechtbank kan verweerder dan ook volgen in zijn standpunt dat het voor de wijkcoaches lastig, zo niet onmogelijk is, om te beoordelen of de toegekende voorziening nog passend is bij de hulpvraag. Ter zitting is namens verweerder nog toegelicht dat verweerder zich tot op heden, anders dan eerder toegezegd en als gevolg van meerdere niet alleen aan verweerder toe te rekenen omstandigheden, nog niet heeft laten adviseren door een onafhankelijk deskundige over de medische problematiek van de gezinsleden, de belemmeringen die daaruit voortvloeien en de beste oplossingen hiervoor. Mede als gevolg van het gebrek aan voldoende duidelijkheid over (het beloop van) de problemen en stoornissen en noodzakelijke jeugdhulp is telkens volstaan met een ongewijzigde verlenging van de verstrekte indicaties voor korte duur. De rechtbank heeft begrepen dat verweerder wel nog steeds voornemens is om een onderzoek door een onafhankelijk deskundige uit te laten voeren. Verweerder heeft hierbij ook aangegeven dat een dergelijk onderzoek hem mogelijk in staat zal stellen om de indicaties ook voor een langere periode te verstrekken. De rechtbank acht een dergelijk onderzoek van essentieel belang om tot een effectieve jeugdhulpverlening te komen. Nu dit zowel in het belang van [naam 5] , [naam 3] en [naam 2] als hun ouders is, kan van zowel de jongens als hun ouders redelijkerwijs worden verlangd dat zij hieraan hun medewerking verlenen.

7.1.

Eisers stellen zich ten slotte op het standpunt dat verweerder ten onrechte heeft afgezien van een hoorzitting in bezwaar en het bezwaar ten onrechte kennelijk ongegrond heeft verklaard.

7.2.

Verweerder stelt dat eisers hem in gebreke hebben gesteld en daarmee verweerder expliciet hebben verzocht om binnen twee weken een beslissing op bezwaar te nemen. Verweerder is aan dit verzoek tegemoet gekomen. Voorts stelt verweerder dat een aanvullende toelichting op het bezwaar tijdens een hoorzitting niet tot een ander besluit had kunnen leiden. Bovendien kunnen eisers hun bezwaren tegen het besluit alsnog in beroep naar voren brengen, waardoor eisers niet in hun belangen zijn geschaad.

7.3.

De rechtbank stelt voorop dat een belanghebbende op grond van artikel 7:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in de gelegenheid dient te worden gesteld te worden gehoord, voordat het bestuursorgaan op het bezwaar beslist. De hoorplicht vormt een essentieel onderdeel van de bezwaarprocedure. Daarom mag niet lichtvaardig van het horen worden afgezien. Van een kennelijk ongegrond bezwaar is slechts sprake wanneer uit de bewoordingen en strekking van het bezwaarschrift reeds volgt dat het bezwaar geen enkele kans van slagen kan hebben. De rechtbank is van oordeel dat in dit geval geen sprake was van een kennelijk ongegrond bezwaar in de zin van artikel 7:3, aanhef en onder b, van de Awb, zodat verweerder niet van horen had mogen afzien. Dit betekent dat de hoorplicht is geschonden. De rechtbank is evenwel van oordeel dat aannemelijk is dat eisers hierdoor niet zijn benadeeld. Eisers hebben niet nader onderbouwd waaruit zou kunnen blijken dat zij als gevolg van het niet horen in hun belangen zijn geschaad. De rechtbank neemt hierbij mede in aanmerking dat eisers voldoende in de gelegenheid zijn geweest om in de beroepsprocedure hun gronden kenbaar te maken en hun verhaal te doen. De rechtbank zal het gebrek dan ook met toepassing van artikel 6:22 van de Awb passeren.

8. De beroepen zijn ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding. Aangezien de rechtbank toepassing heeft gegeven aan artikel 6:22 van de Awb ziet de rechtbank wel aanleiding om te gelasten dat verweerder het door eisers betaalde griffierecht aan hen vergoedt.

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart de beroepen ongegrond;
- gelast dat verweerder het door eisers betaalde griffierecht groot € 46,- aan hen vergoedt;

Deze uitspraak is gedaan door mr. dr. drs. E.L. de Jongh, voorzitter, mr. H.J. Klein Egelink en mr. E.C.E. Marechal, (kinder)rechters, in tegenwoordigheid van mr. M.B. Wichman, griffier.

De beslissing is in het openbaar uitgesproken op: 1 februari 2019

griffier

voorzitter

Afschrift verzonden aan partijen op:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Centrale Raad van Beroep. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerbereepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

ECLI:NL:RBGEL:2019:217

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 22-01-2019

Datum publicatie: 04-02-2019

Zaaknummer: AWB - 18 _ 4260

Rechtsgebieden: Socialezekerheidsrecht

Bijzondere kenmerken: Eerste aanleg - meervoudig

Inhoudsindicatie

Verweerder heeft de aanvraag van eiseres in het kader van de Jeugdwet voor een vergoeding van de kosten van de training van een (autisme)hulphond afgewezen. De rechtbank heeft het beroep hiertegen gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd. De rechtbank heeft echter aanleiding gezien om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten. In het geval van eiseres is de inzet van de hulphond er primair op gericht eiseres te ondersteunen in haar functiebeperking. De hulphond, en hiermee ook de opleiding van de hulphond, dient naar het oordeel van de rechtbank dan ook te worden beschouwd als een hulpmiddel. Hulpmiddelenzorg is gelet op artikel 2.9 van het Besluit zorgverzekering een vorm van zorg die wordt bekostigd op grond van de Zorgverzekeringswet (Zvw). Artikel 1.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Jeugdwet bepaalt dat de Zvw voorliggend op de Jeugdwet zodat er geen ruimte is tot verstrekking van een voorziening op grond van de Jeugdwet. Reeds op grond hiervan is verweerder niet gehouden tot toekenning van de gevraagde voorziening op grond van de Jeugdwet. De omstandigheid dat een autismehulphond (nog) niet in het pakket van de Regeling zorgverzekering valt, leidt niet tot een ander oordeel. Uitgangspunt is immers dat alle hulpmiddelenzorg onder de reikwijdte van de Zvw valt. Het is vervolgens aan de wetgever om te bepalen welke van die hulpmiddelen voor een (gedeeltelijke) vergoeding in aanmerking komen.

Vindplaatsen

Rechtspraak.nl: <http://deeplink.rechtspraak.nl/uitspraak?id=ECLI:NL:RBGEL:2019:217>

Uitspraak

RECHTBANK GELDERLAND

Zittingsplaats Arnhem

Bestuursrecht

zaaknummer: 18/4260

uitspraak van de meervoudige kamer van 22 januari 2019

in de zaak tussen

[naam 1] te [woonplaats 1] , eiseres,

wettelijk vertegenwoordigd door haar moeder [naam 2] te [woonplaats 2]

(gemachtigde: mr. R. Imkamp),

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Oldebroek te Oldebroek,

verweerder.

Procesverloop

Bij besluit van 27 november 2017 (het primaire besluit) heeft verweerder de aanvraag van eiseres in het kader van de Jeugdwet voor een vergoeding van de kosten van de training van een hulphond afgewezen.

Bij besluit van 21 juni 2018 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 26 november 2018. De moeder van eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde en [naam 3] van Bultersmekke Assistancedogs. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door T.L. van Noorloos, D. Sneller en F.J. Peters.

Overwegingen

1.1.

Eiseres, geboren op [geboortedatum 1] 2009, is bekend met een autisme spectrum stoornis, een verstandelijke beperking en een ontwikkelingsachterstand. Daarnaast is er vermoedelijk sprake van ADHD. Eiseres ontvangt al enkele jaren jeugdhulp in de vorm van zorg in natura van Zorgboerderij ME Kids en zorgaanbieder Accare.

1.2.

Eind juni 2017 heeft de moeder van eiseres het Sociaal Wijkteam (SWT) van de gemeente Oldebroek verzocht de kosten te vergoeden van een training door Bultersmekke Assitancedogs van een hulphond voor eiseres. Naar aanleiding van dit verzoek heeft op 3 juli 2017 een telefonisch gesprek plaatsgevonden tussen moeder en jeugdzorgwerker [naam 4] van Stichting Jeugd Noord-Veluwe (SJNV). [naam 4] heeft tijdens het gesprek aangegeven dat er op grond van de Jeugdwet geen mogelijkheden zijn voor een vergoeding. Tijdens een telefonisch contact op 19 oktober 2017 heeft moeder verzocht om een schriftelijke bevestiging van het afwijzende besluit. Bij het primaire besluit heeft verweerder aan dit verzoek voldaan.

2. Verweerder heeft bij het bestreden besluit het bezwaar tegen het primaire besluit ongegrond verklaard. Ter zitting is namens verweerder nader toegelicht dat, voor zover onduidelijk, het advies van de commissie bezwaarschriften ten grondslag is gelegd aan het bestreden besluit. Volgens de commissie valt het opleiden van een hulphond niet onder de werkingssfeer van de Jeugdwet. Het opleiden op zichzelf kan niet als ondersteuning van en hulp en zorg aan jeugdigen en hun ouders worden gezien. Ook wordt daarmee de deelname aan het maatschappelijk verkeer en het zelfstandig functioneren van eiseres niet bevorderd. Aan de vraag of jeugdhulp nodig is wordt daarom niet toegekomen.

3.1.

Eiseres stelt dat de gevraagde voorziening wel onder de definitie van jeugdhulp als omschreven in artikel 1.1 van de Jeugdwet valt. Zij voert hiertoe aan dat de gevraagde voorziening een coachingstraject van Bultersmekke betreft, waarbij een gespecialiseerde trainer de hond opleidt op een manier die aansluit bij de individuele behoeften van eiseres in het licht van haar problematiek. Eiseres wordt actief betrokken bij deze opleiding. Dit coachingstraject moet worden beschouwd als een vorm van begeleiding. Ter zitting heeft Mourits nader toegelicht dat er in feite sprake is van twee vormen van begeleiding: 1) de hond begeleidt eiseres en 2) de instructeur begeleidt eiseres en haar ouders bij het zelf trainen van de hond. Eiseres en haar ouders worden feitelijk opgeleid tot instructeur van hun eigen hond.

3.2.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de gevraagde voorziening niet onder de definitie van jeugdhulp valt. Verweerder heeft enkel gesteld dat het opleiden van een hond tot hulphond op zichzelf niet als ondersteuning van en hulp en zorg aan jeugdigen en hun ouders wordt gezien. Verweerder heeft hierbij de vergelijking gemaakt met het opleiden van mensen tot begeleider. Ook de kosten van de opleiding van mensen tot begeleider vallen niet onder de definitie van jeugdhulp.

4. Het vorenstaande onder 3.2 leidt tot de conclusie dat het bestreden besluit geen stand kan houden. Het beroep is gegrond en het bestreden besluit komt dan ook voor vernietiging in aanmerking. De overige beroepsgronden behoeven hiermee geen bespreking meer.

5.1.

De rechtbank ziet aanleiding om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten.

5.2.

Op grond van de stukken in het dossier en het verhandelde ter zitting stelt de rechtbank vast dat de hulphond bedoeld is om eiseres in het dagelijks leven binnen en buitenshuis te ondersteunen. Eiseres kan steun zoeken bij de hond als zij het moeilijk heeft, onzeker is, driftbuien heeft en de hond kan haar begeleiden bij het naar buiten gaan.

5.3.

Uit vorenstaande onder 5.2 leidt de rechtbank af dat in het geval van eiseres de inzet van de hulphond er primair op is gericht eiseres te ondersteunen in haar functiebeperking. De hulphond, en hiermee ook de opleiding van de hulphond, dient naar het oordeel van de rechtbank dan ook te worden beschouwd als een hulpmiddel. Hulpmiddelenzorg is gelet op artikel 2.9 van het Besluit zorgverzekering een vorm van zorg die wordt bekostigd op grond van de Zorgverzekeringswet (Zvw). Artikel 1.2, eerste lid, aanhef en onder a, van de Jeugdwet bepaalt dat de Zvw voorliggend op de Jeugdwet zodat er geen ruimte is tot verstrekking van een voorziening op grond van de Jeugdwet. Reeds op grond hiervan is verweerder niet gehouden tot toekenning van de gevraagde voorziening op grond van de Jeugdwet. De omstandigheid dat een autismehulphond (nog) niet in het pakket van de Regeling zorgverzekering valt, leidt niet tot een ander oordeel. Uitgangspunt is immers dat alle hulpmiddelenzorg onder de reikwijdte van de Zvw valt. Het is vervolgens aan de wetgever om te bepalen welke van die hulpmiddelen voor een (gedeeltelijke) vergoeding in aanmerking komen.

6. Omdat de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiseres het door haar betaalde griffierecht vergoedt. De rechtbank veroordeelt verweerder tevens in de door eiseres gemaakte proceskosten. Deze kosten stelt de rechtbank op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht voor de door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand vast op € 1.024,- (1 punt voor het indienen van het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, met een waarde per punt van € 512,- en een wegfactor 1).

Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven;
- gelast dat verweerder het door eiseres betaalde griffierecht van € 46,- aan haar vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres ten bedrage van € 1.024,-.

Deze uitspraak is gedaan door mr.dr.drs. E.L. de Jongh, voorzitter, mr. H.J. Klein Egelink en mr. J.A. van Schagen, (kinder)rechters, in tegenwoordigheid van mr. M.B. Wichman, griffier.

De beslissing is in het openbaar uitgesproken op: 22 januari 2019

griffier

voorzitter

Afschrift verzonden aan partijen op:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Centrale Raad van Beroep. Als hoger beroep is ingesteld, kan bij de voorzieningenrechter van de hogerberoepsrechter worden verzocht om het treffen van een voorlopige voorziening of om het opheffen of wijzigen van een bij deze uitspraak getroffen voorlopige voorziening.

ECLI:NL:RBZWB:2019:771

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 19-02-2019

Datum publicatie: 25-02-2019

Zaaknummer: C/02/354761 JERK 19-197

Rechtsgebieden: Personen- en familierecht

Bijzondere kenmerken: Eerste aanleg – enkelvoudig Beschikking

Inhoudsindicatie:

afwijzing verzoek omzetting voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdhulp; minderjarige heeft 3 van de 5 voorwaarden overtreden

Vindplaatsen: Rechtspraak.nl: <http://deelink.rechtspraak.nl/uitspraak?id=ECLI:NL:RBZWB:2019:771>

Uitspraak

beschikking

RECHTBANK ZEELAND-WEST-BRABANT

Team Familie- en Jeugdrecht

Zittingsplaats: Breda

zaakgegevens : C/02/354761 / JE RK 19-197

datum uitspraak: 19 februari 2019

beschikking inzake omzetting voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdhulp in de zaak van

[minderjarige], hierna te noemen [naam 1],

geboren op [geboortedatum] te Tilburg,

verblijvende op SJS Almata te Ossendrecht,

bijgestaan door mr. A. van Vliet, advocaat te Breda.

De kinderrechter merkt als belanghebbenden aan:

HET COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN WETHOUDERS VAN DE GEMEENTE TILBURG, hierna te noemen het college,

[belanghebbende 1], hierna te noemen de moeder,

wonende te Tilburg,

[belanghebbende 2], hierna te noemen de vader,

wonende te Tilburg.

Op grond van het bepaalde in artikel 6.1.10 van de Jeugdwet is tevens in deze procedure tevens gekend:

de jeugdhulpaanbieder **Stichting Jeugdzorg Sint Joseph (SJSJ) Almata**, hierna te noemen Almata, gevestigd te Ossendrecht.

Het procesverloop

Het procesverloop blijkt uit de volgende stukken:

- het verzoek met bijlage van [naam 1] van 30 januari 2019, ingekomen bij de griffie op 30 januari 2019;
- het verzoek met bijlagen van [naam 1], ingekomen bij de griffie op 6 februari 2019.

Op 8 februari 2019 heeft de kinderrechter de zaak ter zitting met gesloten deuren behandeld.

Gehoord is:

- - de minderjarige [naam 1] en haar advocaat,
- - de moeder,- de vader, - een vertegenwoordigster van het college, - een vertegenwoordiger van Almata.

De feiten

Het ouderlijk gezag over [naam 1] wordt uitgeoefend door de ouders.

Bij beschikking van 14 januari 2019 is op verzoek van het college en met instemming van de ouders een voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdhulp verleend van 15 januari 2019 tot 15 mei 2019. Aan deze beschikking is het door [naam 1] en de moeder ondertekende hulpverleningsplan van Almata aangehecht van 24 december 2019.

In het hulpverleningsplan zijn – kort – de volgende voorwaarden opgenomen:

- - Voorwaarde 1: [naam 1] heeft een gedegen dagbesteding en houdt zich aan de daar over gemaakte afspraken.
- - Voorwaarde 2: [naam 1] onttrekt zich niet aan het toezicht van haar moeder.
- - Voorwaarde 3: [naam 1] gebruikt geen middelen (blowen)
- - Voorwaarde 4: [naam 1] houdt zich aan de afspraken die gemaakt worden in het kader van het behandeltraject MST en het ThuisBest traject van Almata en met de casemanager [naam 2].

De jeugdhulpaanbieder heeft op 23 januari 2019 de beslissing genomen om [naam 1] op te nemen.

Op 30 januari 2019 heeft [naam 1] de kinderrechter verzocht de beslissing tot opneming in een gesloten accommodatie geheel vervallen te verklaren.

Almata heeft [naam 1] op 31 januari 2019 opgenomen in een gesloten accommodatie.

Het verzoek

[naam 1] heeft verzocht de beslissing van Almata tot 'Omzetting voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdzorg' van 23 januari 2019 geheel vervallen te verklaren.

[naam 1] stelt zich primair op het standpunt dat het besluit van Almata niet voldoet aan de formele vereisten en om die reden vervallen verklaard moet worden. Onvoldoende is komen vast te staan dat Almata zich voorafgaand aan de opneming van [naam 1] op de hoogte heeft gesteld van de actuele toestand van de opgroei- en opvoedingsproblemen, zoals bepaald in artikel 6.1.6 lid 4 van de Jeugdwet. Dit blijkt geenszins uit de beslissing van Almata. Dit klemt te meer omdat uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de wetgever het van groot belang heeft geacht dat de schriftelijke

kennisgeving de motieven van de beslissing bevat en dat zulks nodig is om in rechte tegen de beslissing te kunnen opkomen (TK 2012-2013, 33684, nr. 3, blz. 192).

Uit de wetsgeschiedenis volgt voorts dat, in het kader van de verplichting als bedoeld in artikel 6.1.6 lid 4 van de Jeugdwet, aspecten als de subsidiariteit en de proportionaliteit van de gedwongen opneming in ogenschouw moeten worden genomen. Deze beslissing moet berusten op een deugdelijke en voor de minderjarige en haar ouders kenbare motivering.

Daar komt nog bij dat de opneming van de minderjarige op grond van artikel 6.1.6 van de Jeugdwet een inmenging van het openbaar gezag betekent in de uitoefening van het door artikel 8 lid 1 EVRM beschermde recht op respect voor het familie- en gezinsleven van de minderjarige. Deze inmenging is niet toegestaan, tenzij zij bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in de in artikel 8 lid 2 EVRM genoemde gevallen. Indien, zoals in het onderhavige geval, niet is voldaan aan de vereisten die de nationale wet stelt voor de hiervoor bedoelde inmenging, is sprake van schending van artikel 8 EVRM.

Bovendien blijkt uit de omzettingsbeslissing dat [naam 1] niet op de hoogte is gesteld van deze beslissing. Almata heeft daarom onvoldoende kunnen beoordelen of er sprake is van een situatie die de omzettingsbeslissing rechtvaardigde. Daarnaast heeft de advocaat van [naam 1] de omzettingsbeslissing pas op 28 januari 2019 op schrift ontvangen. Uit het voorgaande volgt dat de gedwongen opneming van [naam 1] op 31 januari 2019, nu deze niet heeft plaatsgevonden met inachtneming van de eisen die de wet daaraan stelt, als onrechtmatig moet worden bestempeld. Subsidiair heeft [naam 1] aangevoerd dat de beslissing van Almata onvoldoende is onderbouwd.

Vanwege haar psychische gesteldheid is [naam 1] niet in staat de consequenties van haar handelen te overzien. Zij is onvoldoende duidelijk gewaarschuwd voor de consequenties van haar handelen. Uit het emailbericht van mevrouw [naam 3] van 16 november 2018 blijkt ook dat [naam 1] op licht verstandelijk beperkt niveau functioneert. Ook de gebrekkige communicatie tussen de moeder, Almata en MST hebben bijgedragen aan de onduidelijke situatie voor [naam 1]. Uit de beslissing blijkt dat Almata het nalaat om concreet aan te geven dat [naam 1] niet actief op zoek is naar een dagbesteding. Het niet naleven van de voorwaarden door [naam 1] kan de omzettingsbeslissing niet rechtvaardigen. De gesloten plaatsing is in strijd met artikel 8 EVRM. [naam 1] mist haar ouders, gaat niet naar school en daardoor staat haar ontwikkeling stil. Sinds haar gesloten plaatsing is er geen omslag in haar gedrag, maar zij blokkeert en leeft toe naar het einde van haar gesloten plaatsing. Er is echter een alternatief bij haar moeder. Haar moeder is druk doende met het regelen van een dagbesteding bestaande uit school en werk. [naam 1] kan dan ook weer thuis wonen als haar voldoende duidelijkheid wordt geboden. Daarvoor is een plan van aanpak noodzakelijk waarin staat vermeld wat zij wel en niet mag. Als het niet goed gaat wil [naam 1] dat het duidelijk aan haar wordt uitgelegd, zo nodig met een waarschuwing. Als de opneming van [naam 1] op 31 januari 2018 als onrechtmatig wordt bestempeld dan heeft dit tot gevolg dat de bij beschikking van 14 januari 2019 verleende voorwaardelijke machtiging en de daarbij geldende voorwaarden 'herleven'.

De standpunten ter zitting (samengevat en zakelijk weergegeven)

[naam 1] heeft in het bijzijn van haar advocaat ter zitting aangegeven dat zij zo snel mogelijk weer naar huis wenst te gaan. Een gesloten plaatsing is wat haar betreft helemaal niet noodzakelijk. Zij erkent dat zij zich niet aan de voorwaarden heeft gehouden, maar zij verdient een tweede kans. Na het verliezen van haar bijbaantje (dagbesteding) is [naam 1] in paniek geraakt en heeft zij verkeerde beslissingen genomen. Er zijn ook positieve ontwikkelingen. [naam 1] heeft bijvoorbeeld een intakegesprek voor een nieuwe opleiding gehad. Zij kon op 1 februari 2019 beginnen. Het is wenselijk dat zij vanuit thuis naar school kan gaan.

Namens [naam 1] wordt gesteld dat bij het vaststellen van de voorwaarden al duidelijk was dat het bijbaantje een kwetsbaar punt was. Het betrof maar 12 uur en de vraag was of [naam 1] dat zou

aankunnen. Er zou van week tot week bekeken worden wat de situatie was, ook de thuissituatie bij de moeder zou daarbij betrokken worden. Uit de stukken wordt de gang van zaken in de periode voorafgaand aan de beslissing tot omzetting niet duidelijk. Vier maanden gesloten zitten is niet passend voor [naam 1]. Er moet zo snel mogelijk passende hulp worden geregeld.

De vertegenwoordigster van het college heeft ter zitting verklaard dat er in het kader van de voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdhulp duidelijke voorwaarden waren gesteld. Het is wat het college betreft ook duidelijk dat [naam 1] zich niet aan de voorwaarden heeft gehouden. Er zijn drie moment geweest dat [naam 1] niet bereikbaar was. Bij twee momenten wist de moeder ook niet waar [naam 1] was.

De vertegenwoordiger van Almata heeft als reactie op het formele standpunt van [naam 1] ter zitting naar voren gebracht dat [naam 1] niet geïnformeerd kon worden over de omzettingsbeslissing, omdat zij niet bereikbaar was voor Almata. Er is meerdere malen telefonisch contact gezocht met [naam 1], echter zij heeft daar niet op gereageerd. De dag nadat de omzettingsbeslissing op schrift is gesteld, is het per post naar het adres van de moeder gestuurd. Verder heeft de vertegenwoordiger van Almata naar voren gebracht dat de voorwaarden met [naam 1] heel duidelijk zijn besproken. Zij en haar moeder zijn daar ook mee akkoord gegaan. [naam 1] heeft zich meerdere keren onttrokken dus Almata heeft [naam 1] al meerdere kansen gegeven. Dit blijkt ook uit het feit dat tweemaal een OAT is uitgegaan. MST is beëindigd mede omdat er in de thuissituatie sprake was agressief gedrag van [naam 1]. Toen [naam 1] wegliep, was MST helemaal niet meer uitvoerbaar. Vanuit MST is inmiddels aangegeven dat het ook niet meer zal worden opgestart. Almata zal de door de moeder ingeschakelde hulpverlening niet blokkeren.

De moeder heeft ter zitting laten weten dat zij het standpunt van [naam 1] ondersteunt. De twee momenten waarop [naam 1] was weggelopen, had de moeder wel contact met haar. Op enig moment is [naam 1] in België bij een tante verbleven om tot rust te komen. De moeder heeft dat ook kenbaar gemaakt aan het college en aan Almata. MST was geen passend hulpverleningstraject en de dagbesteding van [naam 1] was voor haar niet uitvoerbaar. De moeder heeft vervolgens op eigen initiatief zelf passende behandeling en onderwijs voor [naam 1] geregeld. [naam 1] kan gesprekken voeren met een psycholoog en de revalidatie weer opstarten.

De beoordeling

De kinderrechter overweegt als volgt.

Op grond van artikel 6.1.4 Jeugdwet is bij beschikking van 14 januari 2019 een voorwaardelijke machtiging verleend om [naam 1] te doen opnemen en te doen verblijven in een gesloten accommodatie. Aan deze beschikking is een hulpverleningsplan gehecht dat een omschrijving van de voorwaarden en het toezicht daarop en van de jeugdhulp die zal worden ingezet teneinde de opgroei- en opvoedproblemen te verminderen, te stabiliseren, op te heffen of om te gaan met de opgroei- en opvoedproblemen. De machtiging is verleend onder de voorwaarde dat de jeugdige de hulp aanvaard, overeenkomstig het hulpverleningsplan. Bovendien heeft de jeugdige zich bereid verklaard tot naleving van de voorwaarden of redelijkerwijs was aan te nemen dat de voorwaarden zouden worden nageleefd. Blijkens het bepaalde in artikel 6.1.6, eerste lid, Jeugdwet ziet de jeugdhulpaanbieder die bereid is de jeugdige op te nemen in een gesloten accommodatie toe op de naleving van de voorwaarden. De jeugdhulpaanbieder doet de jeugdige opnemen in een gesloten accommodatie, indien door de naleving van de voorwaarden buiten de gesloten accommodatie de ernstige belemmering van de ontwikkeling naar volwassenheid als gevolg van de ernstige opgroei- of opvoedingsproblemen, niet langer kan worden afgewend en de jeugdige zich onttrekt of door anderen wordt onttrokken aan de jeugdhulp.

Gelet op het bepaalde in artikel 6.1.6, derde lid, Jeugdwet kan een jeugdhulpaanbieder de jeugdige doen opnemen in een gesloten accommodatie, wanneer deze de voorwaarden niet naleeft waardoor de

jeugdige ernstig wordt belemmerd in de ontwikkeling naar volwassenheid en deze ernstige belemmering niet buiten de gesloten accommodatie kan worden afgewend.

Ingevolge artikel 6.1.6, vierde lid, Jeugdwet stelt de jeugdhulpaanbieder zich voorafgaand aan de opneming op de hoogte van de actuele toestand van de ernstige opgroei- of opvoedingsproblemen die de jeugdige heeft die zijn ontwikkeling naar volwassenheid ernstig belemmeren.

Op grond van artikel 6.1.6, zesde lid, Jeugdwet stelt de jeugdhulpaanbieder de jeugdige uiterlijk vier dagen na zijn beslissing de jeugdige op te nemen, daarvan schriftelijk in kennis onder mededeling van de redenen van beslissing. Een afschrift van de mededeling wordt zo spoedig mogelijk gezonden aan de verzoeker van de machtiging, de advocaat van de jeugdige en aan de griffier van de rechtbank die de voorwaardelijke machtiging heeft verleend.

Ingevolge artikel 6.1.7, eerste lid, Jeugdwet kan de kinderrechter de opneming als bedoeld in artikel 6.1.6, tweede of derde lid op verzoek van de wettelijke vertegenwoordiger of de jeugdige geheel of gedeeltelijk vervallen verklaren.

Voor wat betreft de formele vereisten ten aanzien van de beslissing van de jeugdhulpaanbieder van 23 januari 2019 overweegt de kinderrechter het volgende. Allereerst wordt geconstateerd dat Almata op grond van artikel 6.1.6, zesde lid, Jeugdwet de jeugdige tijdig (binnen vier dagen) schriftelijk in kennis heeft gesteld van de beslissing tot omzetting van de voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdhulp. Namens Almata is aangegeven dat een dag na de beslissing tot omzetting deze beslissing aan het adres van [naam 1] is gestuurd. [naam 1] zelf was op dat moment voor Almata niet bereikbaar. De kinderrechter gaat uit van de juistheid van deze stelling. Voorts heeft [naam 1] onverminderd gebruik kunnen maken van de mogelijkheid om tegen de beslissing op te komen.

[naam 1] stelt dat onvoldoende vast is komen te staan dat Almata zich voorafgaand aan de opneming van [naam 1] op de hoogte heeft gesteld van de actuele toestand van de opgroei- en opvoedingsproblemen, zoals bepaald in artikel 6.1.6 lid 4 van de Jeugdwet. Uit de door het college overgelegde e-mails en hetgeen op zitting is besproken kan het volgende worden vastgesteld.

Uit een e-mail van 14 januari 2019 van mevrouw [naam 4] (MST-therapeute) aan mevrouw [naam 5] (IMW) en de heer Bathoorn (Almata) blijkt dat [naam 1] op 11 januari 2019 is weggelopen. Daarover is op 14 januari 2019 een gesprek geweest tussen de MST-therapeute, [naam 1] en de moeder. Op 14 januari 2019 is [naam 1] opnieuw weggelopen en dezelfde dag weer teruggekomen. Op 15 januari 2019 zijn de voorwaarden in het kader van de voorwaardelijke machtiging van kracht geworden. Uit de e-mails blijkt vervolgens dat er op 16 januari 2019 een gesprek heeft plaatsgevonden tussen de MST-therapeute, de moeder en [naam 1]. Op 18 januari 2019 is er vanuit Almata een OAT uitgevaardigd, omdat [naam 1] (wederom) is weggelopen. Vervolgens is er steeds getracht om contact te krijgen met [naam 1]. Op 22 januari 2019 heeft mevrouw [naam 5] (IMW) aan [naam 1] aangegeven dat zij om 14:00 uur zich thuis moest melden. Omdat [naam 1] niet was verschenen is er op verzoek van Almata opnieuw een OAT uitgevaardigd. Op 23 januari 2019 is de beslissing van Almata tot omzetting van de voorwaardelijke machtiging genomen. De kinderrechter is gelet op het voorgaande van oordeel dat voldoende uit de e-mails voorts voldoende is gebleken dat Almata zich voordat de beslissing tot opneming is genomen op de hoogte heeft doen stellen van de actuele situatie rondom de opgroei- en opvoedproblemen van [naam 1] zoals bedoeld in artikel 6.1.6. lid 4 Jeugdwet. Almata is steeds betrokken geweest bij de actuele ontwikkelingen en kon daarom op 23 januari 2019 beslissen of de omzetting voldeed aan de maatstaven van proportionaliteit en subsidiariteit zonder [naam 1], die niet bereikbaar voor hen was, te horen.

Voorts is in beslissing opgenomen dat de voorwaarden 1, 2 en 4 door [naam 1] zijn overtreden. Gelet op de gang van zaken waarbij [naam 1] haar bijbaantje kwijt was en inmiddels tweemaal een OAT was uitgevaardigd, omdat [naam 1] niet bereikbaar was voor Almata, moet haar voldoende duidelijk zijn geweest waarom men meende dat de voorwaarden waren overtreden.

Dit maakt dat voldaan is aan de formele vereisten.

Wat betreft de door [naam 1] aangevoerde materiele bezwaren tegen de beslissing tot omzetting van de voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdhulp overweegt de kinderrechter als volgt. Uit de overgelegde stukken blijkt dat Almata in de beslissing tot 'Omzetting voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdzorg' van 23 januari 2019 heeft aangegeven dat [naam 1] zich aan voorwaarde 1, 2 en 4 niet heeft gehouden. Vast staat dat [naam 1] geen dagbesteding meer heeft. Verder staat vast dat [naam 1] een aantal keren van huis is weggeweest zonder toezicht en toestemming van haar moeder. Tevens heeft zij zich niet gehouden aan de MST/Thuis Best plannen. Ook al stelt [naam 1] dat zij op momenten gewoon thuis was, vast staat dat er meerdere keren vanuit Almata of overige betrokken hulpverlening contact is gezocht met [naam 1]. Zij heeft er kennelijk voor gekozen om daarop niet te reageren of aanwijzingen niet op te volgen. Dit maakt dat er meerdere keren niet is voldaan aan de voorwaarde dat zich niet zou onttrekken aan de noodzakelijke hulp. Dat het een paniecreactie was, doet daar niets aan af. [naam 1] was niet bereikbaar voor Almata en ingezette hulpverlening. Voorts passeert de kinderrechter het verweer dat [naam 1] vanwege haar psychische gesteldheid niet in staat zou zijn de consequenties van haar handelen te overzien. Voorafgaand aan de afgifte van de voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdhulp is immers met [naam 1] (op de zitting en door Almata) uitvoerig besproken wat de voorwaarden zijn. [naam 1] heeft toen voldoende de gelegenheid gekregen om aan te geven wat zij wel of niet begrijpt. De kinderrechter is gelet op het voorgaande van oordeel dat Almata terecht en op goede gronden heeft besloten tot omzetting van de voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdhulp van [naam 1].

De vraag is vervolgens of er op een andere wijze dan een gesloten plaatsing ingegrepen kan worden. De kinderrechter is van oordeel dat dit niet meer kan. De voorwaarden zoals opgenomen in het hulpverleningsplan waaronder [naam 1] thuis kon wonen, waren voldoende duidelijk en desondanks is het [naam 1] niet gelukt zich hieraan te houden. Zodra zij haar bijbaantje kwijt raakte, is zij niet in gesprek gegaan met Almata, maar heeft zij zich steeds weer onbereikbaar gehouden. Daarnaast is de noodzakelijke ambulante hulp (MST) stopgezet en is er vanuit MST ook aangegeven dat die hulp op dit moment ook geen optie meer is. Daarmee bestaat er naar het oordeel van de kinderrechter op dit moment nog een groot risico dat [naam 1] zonder de structuur die haar binnen Almata wordt geboden zal terugvallen, zodat zij onbereikbaar is voor hulpverlening en in onveilige situaties belandt. Daarmee is voldaan aan de vereisten die de nationale wet stelt aan de beslissing tot omzetting en is geen sprake van schending van artikel 8 EVRM.

Het verzoek van [naam 1] om de beslissing van Almata tot 'Omzetting voorwaardelijke machtiging gesloten jeugdzorg' van 23 januari 2019 geheel vervallen te verklaren, wordt daarom afgewezen. De kinderrechter merkt tot slot op dat de omgezette machtiging gesloten jeugdhulp loopt tot 15 mei 2019. Verwacht wordt van het college dat er niet langer dan noodzakelijk gebruik zal worden gemaakt van deze machtiging. [naam 1], de moeder, Almata en het college moeten zo spoedig mogelijk een plan van aanpak voor de komende periode realiseren. Belangrijke onderwerpen in het plan zijn het (realiseren van) onderwijs en de therapieën voor [naam 1].

Dit betekent dat als volgt worden beslist.

De beslissing

De kinderrechter:

wijst het verzoek van [naam 1] af.

Deze beschikking is gegeven door mr. Combee, kinderrechter, en in het openbaar uitgesproken op 19 februari 2019 in tegenwoordigheid van Weterings, griffier

Mededeling van de griffier:

Indien hoger beroep tegen deze beschikking mogelijk is, kan dat worden ingesteld:

- - door de verzoekers en degenen aan wie een afschrift van de beschikking is verstrekt of verzonden, binnen drie maanden na de dag van de uitspraak,
- - door andere belanghebbenden binnen drie maanden na de betekening daarvan of nadat de beschikking aan hen op een andere wijze bekend is geworden.

Het hoger beroep moet, door tussenkomst van een advocaat, worden ingediend ter griffie van het gerechtshof 's-Hertogenbosch

ECLI:NL:RBOVE:2019:477

Instantie: Rechtbank Overijssel:

Datum uitspraak: 11-02-2019

Datum publicatie: 12-02-2019

Zaaknummer: C/08/227392 / KG ZA 19-6

Rechtsgebieden: Civiel recht

Bijzondere kenmerken: Kort geding

Inhoudsindicatie

Vordering tot nakoming verplichtingen uit raamovereenkomsten. De overeenkomsten zijn niet ten onrechte ontbonden door gedaagden. Gedaagden hebben kennelijk grondig onderzoek gedaan, voordat zij besloten op grond van hetgeen uit die onderzoeken was gebleken over te gaan tot ingebrekestelling en vervolgens ontbinding van de overeenkomsten.

Vindplaatsen: Rechtspraak.nl <http://deeplink.rechtspraak.nl/uitspraak?id=ECLI:NL:RBOVE:2019:477>

Uitspraak

_____vonnis

RECHTBANK OVERIJSEL

Team kanton en handelsrecht

Zittingsplaats Almelo

zaaknummer / rolnummer: C/08/227392 / KG ZA 19-6

Vonnis in kort geding van 11 februari 2019

in de zaak van

de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid

ZORGCENTRA HET MOZAÏEK B.V.,

gevestigd te Hengelo,

eiseres,

advocaat mr. D. Coskun te Arnhem,

tegen

1. de publiekrechtelijke rechtspersoon

GEMEENTE HENGELO,

zetelend te Hengelo,

2. de publiekrechtelijke rechtspersoon

GEMEENTE BORNE,

zetelend te Borne,

3. de publiekrechtelijke rechtspersoon

GEMEENTE DINKELLAND,

zetelend te Denekamp,

4. de publiekrechtelijke rechtspersoon

GEMEENTE ENSCHEDE,

zetelend te Enschede,

5. de publiekrechtelijke rechtspersoon

GEMEENTE HAAKSBERGEN,

zetelend te Haaksbergen,

6. de publiekrechtelijke rechtspersoon

GEMEENTE HELLENDOORN,

zetelend te Nijverdal,

7. de publiekrechtelijke rechtspersoon

GEMEENTE HOF VAN TWENTE,

zetelend te Goor,

8. de publiekrechtelijke rechtspersoon

GEMEENTE LOSSER,

zetelend te Losser,

9. de publiekrechtelijke rechtspersoon

GEMEENTE OLDENZAAL,

zetelend te Oldenzaal,

10. de publiekrechtelijke rechtspersoon

DE GEMEENTE RIJSSEN-HOLTEN,

zetelend te Rijssen,

11. de publiekrechtelijke rechtspersoon

GEMEENTE TUBBERGEN,

zetelend te Tubbergen,

12. de publiekrechtelijke rechtspersoon

GEMEENTE TWENTERAND,

zetelend te Vriezenveen,

13. de publiekrechtelijk rechtspersoon

GEMEENTE WIERDEN,

wonende te Wierden,

gedaagden,

advocaten mrs. R. Blom en K.T. Schipper te Enschede.

Partijen zullen hierna 'Mozaïek' en 'de gemeenten' genoemd worden.

1 De procedure

1.1.

Het verloop van de procedure blijkt uit:

- - de dagvaarding met producties
- - de aanvullende producties van Mozaïek
- - de producties van de gemeenten
- - de mondelinge behandeling
- - de pleitnota van Mozaïek
- - de pleitnota van de gemeenten.

1.2.

Ten slotte is vonnis bepaald.

2 De feiten

2.1.

In het kader van de inkoop van de benodigde zorg op basis van de

Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (hierna: Wmo 2015) en de Jeugdwet hebben de gemeenten in 2016 een Europese aanbesteding georganiseerd.

2.2.

Met Mozaïek is met ingang van 1 januari 2017 de “Raamovereenkomst Maatwerkvoorzieningen 2017 alle leeftijden” (hierna: de raamovereenkomst 2017) gesloten.

Deze raamovereenkomst is initieel gesloten voor de duur van een jaar met een optionele verlenging van maximaal tweemaal één jaar.

2.3.

In 2018 hebben de gemeenten, met uitzondering van de gemeente Hof van Twente, een nieuwe Europese aanbesteding gehouden. Op deze aanbesteding heeft Mozaïek ingeschreven. Met ingang van 1 januari 2019 is met Mozaïek de raamovereenkomst: Integrale inkoop Wmo 2015 en Jeugdwet gesloten (hierna: de raamovereenkomst 2019).

2.4.

Op 19 september 2018 heeft een werkbezoek bij Mozaïek plaatsgevonden.

Dit werkbezoek vond plaats naar aanleiding van bij de gemeenten binnengekomen klachten over Mozaïek.

2.5.

De gemeenten hebben vervolgens een aantal stukken opgevraagd bij Mozaïek, waaronder:

- arbeidsovereenkomsten van alle medewerkers van Mozaïek;
- vrijwilligersovereenkomsten van alle vrijwilligers;
- Verklaringen Omtrent Gedrag (VOG) van de medewerkers en de vrijwilligers niet eerder afgegeven dan drie maanden voor het tijdstip waarop zij voor Mozaïek gingen werken;
- diploma's van alle medewerkers;
- recente loonstroken van alle medewerkers, waaruit blijkt dat zij cao-conform betaald krijgen en hoeveel uren zij werken;
- recente loonstrook eigenaar, waaruit blijkt dat hij voldoet aan de wet normering bezoldiging topfunctionarissen en
- zorgplannen van alle cliënten.

2.6.

Mozaïek heeft een gedeelte van de opgevraagde gegevens aan de gemeenten verzonden.

2.7.

Na inhoudelijke beoordeling van de door Mozaïek overgelegde gegevens, hebben de toezichthouders Zorg de directeur/eigenaar van Mozaïek, [A], alsmede zijn ouders, overige medewerkers en een achttal cliënten uitgenodigd voor een gesprek op 23 november 2018. [A] is gevraagd nog een aantal ontbrekende stukken mee te nemen naar het gesprek.

2.8.

Nadat [A] zich op 26 november 2018 telefonisch heeft beklagd over “het door de gemeenten onaangekondigde onderzoek naar zijn onderneming” en nadat [A] bij brief van 27 november 2018 bezwaar heeft gemaakt bij de gemeenten tegen de gang van zaken rondom het onderzoek, heeft het gesprek uiteindelijk plaatsgevonden op 3 december 2018 waarbij enkel [A] is verschenen. Vader en moeder [van A], alsmede de overige medewerkers van Mozaïek zijn niet verschenen.

2.9.

Er heeft een vervolggesprek tussen de toezichthouders Zorg en [A] plaatsgevonden op 6 december 2018.

2.10.

De bevindingen hebben de gemeenten doen besluiten Mozaïek in gebreke te stellen, hetgeen is gebeurd bij brief van 18 december 2018.

2.11.

Bij brief van 27 december 2018 van de advocaat van Mozaïek heeft Mozaïek zich bereid verklaard om te blijven voldoen aan de relevante wet- en regelgeving en heeft zij zich verzet tegen de termijn voor het indienen van stukken van vijf dagen. Tevens heeft zij de gemeenten verzocht met haar in overleg te treden.

2.12.

Bij brief van 31 december 2018 hebben de gemeenten aan Mozaïek bericht dat zij de raamovereenkomst 2017 per direct ontbinden en dat zij de raamovereenkomst 2019 per 1 februari 2019 ontbinden.

2.13.

De onderzoeksbevindingen zijn vastgelegd door de gemeenten op 31 december 2018. Deze onderzoeksrapportage is de vrijdag voordat het onderhavige kort geding heeft gediend, naar de raadsman van Mozaïek gezonden.

3 De vordering

3.1.

Mozaïek vordert dat de voorzieningenrechter bij vonnis, voor zover mogelijk uitvoerbaar bij voorraad, de gemeenten veroordeelt tot nakoming van de raamovereenkomsten 2017 en 2019 met Mozaïek, binnen 24 uur na het gewezen vonnis, onder verbeurte van een direct opeisbare boete van € 5.000,00 voor elke keer of dag dat de gemeenten zich niet houden aan die veroordeling, met veroordeling van de gemeenten in de proceskosten, te vermeerderen met de wettelijke rente.

4 Het standpunt van Mozaïek

4.1.

In de jaren 2017 en 2018 heeft Mozaïek zorg geleverd in de gemeenten onder de raamovereenkomst 2017.

4.2.

De klanttevredenheid onder de cliënten van Mozaïek is goed.

4.3.

Op 19 september 2018 hebben de gemeenten Mozaïek bezocht. Daarbij is door de medewerkers van de gemeenten toegezegd dat een proces-verbaal van het besprokene zal worden opgemaakt en toegezonden. Dat is tot op heden niet gebeurd.

4.4.

De gegevens waar de gemeenten Mozaïek om hebben verzocht, heeft Mozaïek aangeleverd.

4.5.

In de brief van 23 november 2018 wijzen de gemeenten op ernstige tekortkomingen. Wat deze tekortkomingen zouden kunnen zijn en op welke wijze deze een weerslag zouden hebben op de verleende zorg is Mozaïek tot op heden onbekend.

4.6.

Op 27 november 2018 heeft Mozaïek geprotesteerd tegen de agressieve en bedreigende aanpak van de gemeenten en heeft zij de gesuggereerde en volstrekt niet onderbouwde tekortkomingen stuk voor stuk weerlegd. Een reactie op de brief van 27 november 2018 is tot op heden uitgebleven.

4.7.

Het gesprek van 3 december 2018 ging vooral om het persoonlijke leven van [A] en niet om het reilen en zeilen van de onderneming. Van het gesprek is geen verslag gemaakt. Op 4 december 2018 heeft [A] zelf een verklaring opgesteld en opgestuurd aan de gemeenten. Op 6 december 2018 heeft een vervolgspraak plaatsgevonden om een verklaring te ondertekenen.

4.8.

Op 10 december 2018 heeft [A] een klacht ingediend tegen de uitvoerders van het onderzoek en heeft hij opnieuw gevraagd naar een kopie van de verslaglegging van het gesprek van 3 december 2018.

4.9.

Op 18 december 2018 hebben de gemeenten een ingebrekestelling gestuurd aan Mozaïek en aan Mozaïek verzocht zich bereid te verklaren tot naleving van de wet- en regelgeving. Het betreft een brief van 10 pagina's. Aan Mozaïek wordt verzocht om opnieuw een waslijst aan documenten te verstrekken uiterlijk binnen vijf werkdagen, op 28 december 2018 te 10:00 uur.

4.10.

Bij brief van 27 december 2018 heeft Mozaïek de gevraagde bereidverklaring verstrekt. Tevens is een uitgebreide toelichting gegeven op de gestelde tekortkomingen en verzocht om een redelijke termijn voor het aanleveren van de ontbrekende of aan te vullen gegevens en documenten. De vragen en verdachtmakingen zijn volledig weerlegd door de boekhouder en de commissarissen in de Raad van Toezicht en de cliëntenraad.

4.11.

De gemeenten hebben overleg geweigerd en aangestuurd op ontbinding. De termijn van vijf werkdagen voor het aanleveren van documenten was geen realistische termijn waarbinnen Mozaïek op zorgvuldige wijze kon voldoen aan dat verzoek. Er heeft bovendien geen gesprek plaatsgevonden waarbij verbeterpunten aan de orde zijn gekomen. Dat laatste had behoren te geschieden alvorens tot ontbinding kon worden overgegaan.

4.12.

De door de gemeenten gestelde tekortkomingen zijn ondeugdelijk, onduidelijk en niet onderbouwd.

4.13.

De beweegredenen van de gemeenten om te ontbinden zijn puur financieel. Er is sprake geweest van een vooropgezet plan, niet alleen om Mozaïek uit te schakelen maar vooral ook om te bezuinigen op de klanten.

4.14.

Mozaïek levert kwalitatief goede zorg zonder dat sprake is van ernstige tekortkomingen die een ontbinding kunnen rechtvaardigen. De gemeenten behoren de overeenkomsten met Mozaïek na te komen.

5 Het standpunt van de gemeenten

5.1.

De gemeenten stellen zich primair op het standpunt dat Mozaïek niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in haar vordering, omdat het geschil zich niet leent voor een beoordeling in kort geding. Er is sprake van een feitelijk en juridisch complex geschil.

5.2.

Er is bij herhaling geconstateerd dat Mozaïek ernstig tekort is geschoten in haar verplichtingen uit de raamovereenkomst 2017. Tekortkomingen die niet eenvoudig zijn te herstellen. Deze tekortkomingen zijn van voldoende gewicht om de ontbinding van de raamovereenkomst 2017 en 2019 te rechtvaardigen. De raamovereenkomst 2017 is per direct ontbonden en de raamovereenkomst 2019 met ingang van 1 februari 2019.

5.3.

Grondslag voor de ontbinding van de raamovereenkomst 2019 is artikel 6:80 lid 1 sub c BW juncto artikel 6:265 BW. De gemeenten hadden goede gronden te vrezen dat Mozaïek haar verplichtingen uit de raamovereenkomst 2019, die gelijk zijn dan wel in sommige gevallen zelfs aangescherpt zijn ten opzichte van de verplichtingen uit de raamovereenkomst 2017, niet zou nakomen. Door de betwisting

van de tekortkomingen was Mozaïek kennelijk ook niet bereid en in staat om tijdig een plan van aanpak aan te leveren en te waarborgen dat zij kwalitatief goede zorg zou leveren.

5.4.

De raamovereenkomst 2017 is gesloten voor de periode van één jaar en is verlengd met een periode van één jaar tot eind december 2018. Indien en voor zover onverhoopt mocht worden geoordeeld dat de raamovereenkomst van 2017 niet rechtsgeldig is ontbonden dan is de overeenkomst hoe dan ook per 1 januari 2019 van rechtswege geëindigd. Nakoming van de raamovereenkomst 2017 kan dan ook niet worden gevorderd door Mozaïek.

5.5.

De toezichthouders van de gemeenten hebben naar aanleiding van signalen over mogelijke misstanden bij Mozaïek, een intensief en uitgebreid onderzoek gestart naar de zorgverlening en bedrijfsvoering van Mozaïek en de bestuurder respectievelijk eigenaar [A] . In het kader van dit onderzoek heeft op 19 september 2018 een werkbezoek plaatsgevonden bij Mozaïek. Van dat werkbezoek is een verslag gemaakt. Tijdens het werkbezoek is onder andere een zorgplan van een cliënt inhoudelijk bekeken en het volgende geconstateerd:

“Rapporteur [X] heeft het zorgplan bekeken. De doelen in het zorgplan waren niet specifiek beschreven. De cliënt heeft psychische klachten maar in het zorgplan werden geen behandelaars genoemd. Wat de begeleiding precies inhield werd niet duidelijk”.

5.6.

Nadat diverse gegevens bij Mozaïek waren opgevraagd, heeft Mozaïek een groot aantal van de opgevraagde gegevens aangeleverd, echter niet alle. Mozaïek heeft de tekortkomingen ook niet weerlegd. Tijdens het (verlate) gesprek op 3 december 2018 is uiteindelijk slechts [A] verschenen en niet ook zijn vader en moeder en overige medewerkers. Ook heeft [A] nagelaten de ontbrekende stukken mee te nemen. Tijdens het gesprek zijn allerlei inhoudelijke vragen aan [A] gesteld. Hiervan is een schriftelijke verklaring door de toezichthouders opgesteld.

5.7.

Tijdens het gesprek op 3 december 2018 bleken verschillende opmerkelijke zaken:

- vader [van A] zou niet werkzaam zijn op de dagbesteding, terwijl op zijn naam wel het grootste deel van de zorguren zijn gedeclareerd;
- moeder [van A] zou standaard drie dagen per week op de dagbesteding werken als vrijwilligster;
- vader [van A] zou worden uitbetaald via een andere BV.;
- [A] wilde niet kenbaar maken hoeveel hij zichzelf per maand aan salaris uitbetaalde;
- een medewerker met een actueel dienstverband (mevrouw [B]) zou niet meer werkzaam zijn voor Mozaïek, maar ziek thuis zitten;
- een andere medewerker is wel op vakantie geweest, terwijl dit niet is aangegeven in de ingeleverde stukken.

5.8.

Op verzoek van [A] is het gesprek voortijdig afgelopen en is de verklaring niet doorgenomen en ondertekend. Hiervoor is een nieuwe afspraak gemaakt op 6 december 2018. [A] is verzocht om nog een aantal stukken mee te nemen naar het vervolgesprek op 6 december 2018 waaronder:

- de arbeidsovereenkomst met vader [van A] ;
- de arbeidsovereenkomst met de heer [C] (broer van [A])
- de VOG van medewerker, de heer [D] ;

- een overzicht van de dagen en tijden waarop de personeelsleden werken;
- de meest recente loonstrook van [A] waaruit blijkt dat hij voldoet aan de Wet normering bezoldiging topfunctionarissen;
- de meest recente loonstrook van vader [van A] waaruit blijkt dat hij cao-conform betaald krijgt en hoeveel uur hij werkt;
- een overzicht van het verlof van de medewerkers van Mozaïek (inclusief [A] zelf) over de periode 1 januari 2016 tot en met heden en een verklaring hoe de continuïteit van de zorg is gewaarborgd tijdens afwezigheid;
- een CV van commissaris [E] ;
- een overzicht van de cliënten van Mozaïek en de bijbehorende begeleiders en
- bewijsstukken waaruit blijkt op welke wijze Mozaïek heeft getracht te voldoen aan de Social Return On Investment eis uit de contractstukken.

5.9.

[A] heeft nagelaten alle stukken te overleggen. Tijdens het gesprek op 6 december 2018 is zeer uitgebreid de verklaring van het eerste gesprek van 3 december 2018 doorgenomen. Het onderzoek was volgens [A] manipulatief, vooringenomen en leugenachtig. Het gesprek is voortijdig beëindigd omdat het uit de hand dreigde te lopen. [A] bleef alles ontkennen. Het onderzoek van de toezichthouders werd door de houding van [A] belemmerd. De verklaring dat van het gesprek was opgemaakt is derhalve niet ondertekend.

5.10.

De belangrijkste tekortkomingen die door de toezichthouders zijn vastgesteld zijn:

- geen aantoonbaar deskundig personeel;
- de kwaliteit van de geleverde zorg is onder de maat;
- de zorgplannen voldoen niet aan de gestelde eisen;
- niet naleving van de Zorgbrede Governancecode 2010;
- er zijn geen geldige VOG's aangeleverd;
- de verstrekte salarissen zijn in strijd met de Wet normering topinkomens en de Wet Aanpak Schijnconstructies;
- het niet melden van relevante veranderingen;
- de zorggelden worden niet doelmatig, efficiënt en rechtmatig door Mozaïek besteed.

5.11.

De toezichthouders hebben in het kader van hun onderzoek ook met diverse cliënten gesprekken gevoerd. Uit de verklaringen van de cliënten blijkt onder andere dat vader [van A] de individuele begeleiding verzorgt, waarbij de individuele begeleiding enkel bestaat uit het voeren van gesprekken.

5.12.

Ondanks de door de toezichthouders geconstateerde feiten betwist en ontkent [A] alles, voldoet hij niet aan sommaties, houdt hij stukken al dan niet bewust achter en dient hij klachten tegen de gemeente Hengelo in. Het onderzoek van de toezichthouders werd door de houding en opstelling van [A] belemmerd.

5.13.

Desalniettemin zijn uit het onderzoek diverse ernstige tekortkomingen in de nakoming van verplichtingen en/of onrechtmatigheden aan de zijde van Mozaïek naar voren gekomen, die uiteindelijk tot de ontbinding van de raamovereenkomsten hebben geleid.

Alle onderzoeksbevindingen zijn door de toezichthouders vastgelegd in hun onderzoeksrapportage.

5.14.

Op grond van artikel 2 lid 1 van de Raamovereenkomst 2017 was Mozaïek gehouden de maatwerkvoorzieningen Ondersteuning Zelfstandig Leven, Ondersteuning Maatschappelijke Deelname en Kortdurend Verblijf aan cliënten in de te leveren. Bij de levering van deze maatwerkvoorzieningen was Mozaïek verplicht zich aan alle eisen, criteria en voorwaarden te houden zoals gesteld in de Wmo en de toepasselijke contractdocumenten, waaronder de Aanbestedingsleidraad 2017. Mozaïek dient op grond van het bepaalde in de Raamovereenkomst 2017 kwalitatief goede zorg te leveren aan zorgbehoevenden door voldoende deskundig en gekwalificeerd personeel. Als zorgaanbieder is Mozaïek tevens gehouden aan alle wettelijke verplichtingen die voortvloeien uit de Wmo en de in dat kader toepasselijke wettelijke verordeningen van de gemeenten. Op grond van deze wettelijke verplichtingen dient Mozaïek te zorgen voor kwalitatief goede voorzieningen. Een voorziening dient op grond van artikel 3.1 lid 1 Wmo veilig, doeltreffend, doelmatig en cliëntgericht te zijn. Ook is Mozaïek op grond van de Raamovereenkomst 2017 gehouden zich te houden aan de gemaakte werkafspraken.

5.15.

De toezichthouders van de gemeenten hebben vastgesteld dat het grootste deel van de zorg wordt geleverd door vader en moeder [A] , [F] en [D] . Ook op de naam van [A] zelf zijn meermaals zorguren gedeclareerd. Tijdens het onderzoek is komen vast te staan dat vader [van A] niet geschikt is voor het leveren van zorg gelet op zijn psychische klachten. Vanwege die psychische klachten ontvangt vader [van A] al vanaf 2012 een arbeidsongeschiktheidsuitkering van UWV. Moeder [van A] heeft geen enkele voor de zorg relevante opleiding gevolgd.

[F] heeft wel een afgeronde MBO3 opleiding, echter gezien de zwaarte van de problematiek van de cliënten die zij begeleidt, is dat diploma niet toereikend voor de te leveren zorg. [D] heeft weliswaar een MBO4 diploma, echter hij mag niet alleen de dagbesteding draaien met 35 cliënten. Daarbij komt dat hij, volgens de verklaring van [A] , ook slechts de assistent van activiteitenbegeleidster [F] is: *“Op die dag van de dagbesteding waren onze cliënten bezig met hun activiteiten onder leiding van [F] , onze activiteitenbegeleidster, en haar assistent [D]”*. Voorts is tijdens het onderzoek gebleken dat op naam van [A] meermaals zorguren zijn gedeclareerd.

[A] heeft echter zelf (eveneens) geen relevante opleiding in de zorg.

5.16.

Uit de verschillende verklaringen die de cliënten tijdens het onderzoek hebben gedaan is naar voren gekomen dat op de dagbesteding cliënten door Mozaïek vrij worden gelaten in wat zij willen doen. De cliënten doen naar eigen zeggen maar wat en de televisie staat altijd aan. Er wordt geen routine en structuur door Mozaïek geboden. Zo heeft een van de cliënten tijdens het onderzoek verklaard: *“Cliënte verklaart dat de activiteiten op de dagbesteding bestaan uit haken en breien. Soms neemt ze wat mee van huis. Haar bezigheid is dat zij in de loop van de ochtend wat babbelt met mensen over wat hen bezighoudt. In die tijd doet ze soms ook wat handwerk. De lunch wordt dan klaargemaakt, de lunch doet men samen. Iedereen heeft zijn eigen bezigheid”*.

5.17.

De activiteiten die Mozaïek organiseert zijn niet specifiek gericht op de problematiek van de cliënten. Er is bij Mozaïek slechts één ruimte voor de dagbesteding.

Op een gesprek met vader [van A] na, zijn alle activiteiten hetzelfde. Er wordt geen onderscheid gemaakt tussen de verschillende doelgroepen. Er wordt geen cliëntgerichte zorg geleverd die past bij de specifieke ondersteuningsbehoefte van de cliënt. De voorzieningen die Mozaïek biedt zijn dan ook geen maatwerkvoorzieningen.

5.18.

In de zorgplannen ontbreken cruciale onderdelen:

- waar bestaat de aangeboden en gewenste zorg uit?
- waar vindt de zorg plaats?
- wanneer vindt de zorg plaats?
- wie is de begeleider?
- binnen welke tijd moet een doel worden gehaald? Wat is de vervolgactie als dit doel niet wordt gehaald?

5.19.

Tijdens het onderzoek is gebleken dat niet alle cliënten op de hoogte zijn van hun doelen en resultaten. Zo heeft één van de cliënten tijdens het onderzoek verklaard:

“Cliënte verklaart dat er geen verslagen, tussentijdse evaluaties o.i.d. zijn., Er worden geen doelen besproken”.

5.20.

Ook is door de toezichthouders geconstateerd dat alle zorgplannen nagenoeg dezelfde teksten bevatten en sommige zorgplannen zelfs zijn ‘geknipt en geplakt’. Uit de door Mozaïek overgelegde zorgplannen volgt dat bijna alle cliënten dezelfde klachten hebben. Dat is opmerkelijk en weinig aannemelijk. De zorgplannen moeten juist cliëntgericht zijn. Mozaïek lijkt te werken met een algemeen zorgplan dat af en toe wordt aangepast. Op basis van deze zorgplannen kan dan ook niet worden vastgesteld of door Mozaïek adequate en kwalitatief goede zorg wordt verleend aan de cliënten.

5.21.

Blijkens het onderzoek wordt niet voldaan aan de Zorgbrede Governancecode 2010. Op grond van die code moet Mozaïek zorg van goede kwaliteit bieden die voldoet aan de professionele standaarden en eigentijdse kwaliteits- en veiligheidseisen. Daarnaast is gebleken dat geen sprake is van deugdelijk toezicht. Mozaïek heeft drie personen aangesteld als commissaris: de heer [G], de heer [H] en de heer [E]. Over deze commissarissen heeft [A] in zijn brief van 6 december 2018 verklaard:

“Mij werd door de notaris verzocht 3 toezichthouders aan te leveren. Dit zijn mensen geweest die ik eerst geschikt vond. Naarmate onze groei en verbetering van professionaliteit kwam ik tot de conclusie dat ze niet pasten in mijn beleving van een toezichthouder. Zodoende heb ik toezichthouders niet betrokken bij algemene vergaderingen en deze op ter mijn vervangen voor een passende toezichthouden in het profiel zorg & welzijn.”. Hieruit blijkt dat er in het geheel geen sprake is geweest van toezicht.

5.22.

De toezichthouders hebben [A] op 26 september 2018 verzocht om de Verklaringen Omtrent Gedrag (VOG) aan te leveren van alle medewerkers en vrijwilligers. Hierbij geldt dat de VOG niet eerder afgegeven mocht zijn dan drie maanden voor het tijdstip waarop de betrokkenen voor Mozaïek gingen werken. [A] heeft verzuimd om van al zijn medewerkers en vrijwilligers, waaronder dat van hemzelf, een geldige VOG aan te leveren.

5.23.

In de Wet Aanpak Schijnconstructies is onder andere bepaald dat een contante betaling van het loon tot aan het wettelijk minimumloon wettelijk niet is toegestaan. In de verklaring van 4 december 2018 van [A] staat echter:

“Ik deed vaker betalingen voor de vaste lasten van de heer [J] en bekostigde eventuele benodigdheden voor zijn gezin als tegenprestatie voor zijn medewerking vanuit MZH. In mijn optiek verdiende hij dit ook door zijn opofferingen die mijn onderneming deed groeien. Ik zag dit eerder wel als uitgave van MZH. Echter wilde de heer [J] dit niet opgeven als freelancer, omdat hij goed verdiende met zijn vertaalwerkzaamheden en zelf voldoende spaargeld had. Hier had ik geen bezwaar op”.

Op de bankafschriften hebben de toezichthouders ook opvallend veel contante betalingen geconstateerd van [A] aan zijn vader. Dat is in strijd met de

Wet Aanpak Schijnconstructies. Met betrekking tot zijn eigen salaris heeft [A] tot op heden geen enkel bewijsstuk verstrekt. De gemeenten hebben daardoor niet kunnen controleren of [A] in overeenstemming handelt met de Wet normering topinkomens, hetgeen een strikte eis is.

5.24. Uit het onderzoek is voorts gebleken dat een van de cliënten van Mozaïek sinds een aantal maanden geen gebruik meer maakt van de aan haar toekomende maatwerkvoorziening (individuele begeleiding). Hier is op geen enkele wijze melding van gemaakt bij de gemeenten. Dat is in strijd met de Aanbestedingsleidraad 2017.

5.25. Uit het onderzoek zijn bovendien nog diverse opmerkelijke financiële aspecten naar voren gekomen:

- slechts 8% van de omzet wordt uitgegeven aan personeelskosten (salaris), terwijl een gebruikelijke loon-omzet verhouding in de zorg 70% is;
- in de periode 2015-2018 is voor € 215.000,-- aan kasopnames gedaan, zijnde 33% van de omzet. Daarnaast wordt 23% van de omzet naar de bankrekening van [A] overgemaakt;
- vanaf de zakelijke rekening(en) worden uitgaven voor vliegtickets en aankopen in Turkije gedaan;
- [A] betaalt zichzelf wisselende bedragen uit, van € 1.500,-- in de ene maand tot € 20.000,-- in de andere maand;
- op de jaarrekening staan diverse vaste activa (auto's en inventaris), maar geen afschrijvingskosten. Dit terwijl in de waarderingsgrondslagen staat dat 20% per jaar wordt afgeschreven. De jaarrekening is op dit punt derhalve niet juist;
- op de jaarrekening wordt een bedrag van meer dan € 11.000,-- per jaar opgevoerd voor kantoorartikelen. Dit achten de toezichthouders in verhouding tot de zeer geringe personeelslasten (veel) te hoog;
- op de jaarrekening worden de kosten van sponsoring à € 3.000,-- opgevoerd. Dit, terwijl uit het gespreksverslag van 3 december 2016 blijkt dat [A] heeft aangegeven zakelijk niet aan sponsoring te doen. De jaarrekening lijkt ook op dit punt niet in overeenstemming te zijn met de waarheid en
- op de jaarrekening staat een vordering van [A] als aandeelhouder van ruim € 45.000,--. Waarom [A] als aandeelhouder zoveel aan de B.V. onttrekt, is volstrekt onduidelijk.

5.26. Op basis van de geconstateerde ernstige tekortkomingen hebben de gemeenten bij ingebrekestelling van 18 december 2018 Mozaïek gevraagd om het aanleveren van de ontbrekende stukken en een plan van aanpak. In dat kader is door de gemeenten onder andere gevraagd om de arbeidsovereenkomsten, zorg gerelateerde diploma's, zorgplannen en VOG's van de medewerkers die per 1 januari 2019 bij Mozaïek de zorg aan de cliënten zouden gaan verlenen. In dat plan van aanpak diende het volgende concreet uiteen te worden zetten en beantwoord te worden:

- hoe Mozaïek waarborgt dat vanaf 1 januari 2019 enkel deugdelijke Wmo-zorg wordt geleverd op basis van de zorgplannen, oftewel veilig, doeltreffend, doelmatig en cliëntgericht;
- hoe Mozaïek de Zorgbrede Governancecode 2017 na zal gaan leven, met daarbij bijzondere aandacht voor de commissarissen en de wijze van toezicht;
- hoe Mozaïek waarborgt dat vrijwilligers niet zelfstandig zorg/ondersteuning verlenen, maar slechts in aanvulling op personeel in loondienst dat voldoende opgeleid is;

- hoe Mozaïek waarborgt dat relevante veranderingen in de zorg/ondersteuning bijgehouden worden en gemeld worden bij de betreffende gemeente(n); en
- hoe Mozaïek waarborgt dat de zorggelden doelmatig, efficiënt en rechtmatig zullen worden besteed.

5.27.

Voor het aanleveren van de stukken en het plan van aanpak had Mozaïek tien dagen de tijd. Deze termijn was wel degelijk redelijk. Aangezien de nieuwe raamovereenkomst al op 1 januari 2019 zou ingaan, zou Mozaïek ten tijde van het verzoek daartoe al in het bezit moeten zijn van alle gevraagde bewijsstukken (o.a. arbeidsovereenkomsten, diploma's, zorgplannen, gegevens over het inkomen van [A] et cetera). Enkel het plan van aanpak betrof een nieuw door Mozaïek op te stellen document. Naar de mening van de gemeenten was een termijn van tien dagen redelijk voor het opstellen van een dergelijk plan van aanpak en het inleveren van de gevraagde stukken. Ook een andere zorgaanbieder die door de gemeenten in gebreke was gesteld, bleek hier binnen de gestelde termijn overigens probleemloos toe in staat.

5.28.

Aan de ingebrekestelling heeft Mozaïek evenwel niet voldaan. Mozaïek heeft zich via haar advocaat enkel bereid verklaard te voldoen aan de verplichtingen uit de raamovereenkomst 2019. De door de gemeenten gevraagd bewijsstukken en het plan van aanpak hebben de gemeenten tot op heden niet ontvangen. De gemeenten konden niet anders dan de raamovereenkomsten ontbinden. Mozaïek heeft verzuimd aan te tonen en uiteen te zetten hoe zij zal waarborgen dat zij vanaf 1 januari 2019 aan alle eisen en voorwaarden zal voldoen.

6 De beoordeling

6.1.

Deze zaak gaat om de vraag of Mozaïek nakoming kan verlangen van de verplichtingen van de gemeenten uit de raamovereenkomsten 2017 en 2019.

6.2.

Het spoedeisend belang vloeit voort uit de aard van het gevorderde.

raamovereenkomst 2017

6.3. Onbetwist is de stelling van de gemeenten dat de raamovereenkomst 2017 van rechtswege is geëindigd per 1 januari 2019, nu deze is aangegaan voor de duur van één jaar en slechts gebruik is gemaakt van de optionele verlenging van één jaar en niet van de optionele verlenging van maximaal twee keer een jaar. De vordering tot nakoming van de raamovereenkomst 2017 dient reeds om die reden te worden afgewezen.

raamovereenkomst 2019

6.4.

Mozaïek heeft ter zitting haar vordering jegens de gemeente Hof van Twente ingetrokken.

6.5.

Het ligt op de weg van Mozaïek als eisende partij in dit kort geding om de aan haar eis ten grondslag gelegde stellingen te onderbouwen en aannemelijk te maken en de verweren van de gemeenten gemotiveerd te weerleggen. Zij is daarin niet geslaagd.

6.6.

In de eerste plaats heeft Mozaïek niet duidelijk gemaakt in welke opzichten de op grond van de raamovereenkomst over 2019 te leveren prestaties afweken van de inhoud van de raamovereenkomst 2017. Het plan van aanpak was weliswaar nieuw, maar zag in zoverre slechts op de wijze waarop Mozaïek voor de toekomst zou waarborgen dat zij aan alle (reeds geldende) eisen en voorwaarden zou voldoen. De voorzieningenrechter neemt daarom aan dat in de inhoud van de verplichtingen met ingang van 1 januari 2019 geen significante verandering kwam. Daarom konden de gemeenten naar

aanleiding van in 2018 geconstateerde tekortkomingen goede gronden hebben om te vrezen dat Mozaïek ook in 2019 in de nakoming van haar verplichtingen zou tekortschieten.

6.7.

De gemeenten hebben Mozaïek een voldoende redelijke termijn gegeven voor het indienen van de ontbrekende stukken. Reeds in september 2018 hebben de gemeenten aan Mozaïek gevraagd om overlegging van de bescheiden. Vervolgens heeft er een werkbezoek en een tweetal gesprekken plaatsgevonden waarin de ontbrekende gegevens aan de orde zijn gekomen. Dat de onderzoeksrapportage van 31 december 2018 eerst de vrijdag voor de mondelinge behandeling van dit kort geding is toegezonden aan de advocaat van Mozaïek maakt dat niet anders. De gemeenten hebben ter zitting immers onweersproken gesteld dat in de ingebrekestelling van 18 december 2018 dezelfde tekortkomingen staan genoemd als in de onderzoeksrapportage. Daarbij komt dat er ten aanzien van de gestelde eisen en voorwaarden geen wijzigingen zijn opgetreden in de raamovereenkomst 2019 ten opzichte van de raamovereenkomst 2017. Mozaïek had derhalve vóór 1 januari 2019 al dienen te beschikken over de vereiste bewijsstukken. De stelling van Mozaïek dat indien ze eerder op de hoogte was gesteld door de gemeenten van de tekortkomingen, zij eerder een adequate reactie had kunnen sturen, wordt dan ook gepasseerd. Mozaïek heeft voldoende tijd en gelegenheid gehad om op de door de gemeenten geconstateerde tekortkomingen te reageren. Ook ter zitting heeft Mozaïek overigens nagelaten de ontbrekende stukken te overleggen.

6.8.

De gemeenten hebben blijkens hun met stukken onderbouwde stellingen, zoals hiervoor weergegeven in r.o. 5.5. tot en met 5.26, een kennelijk grondig onderzoek gedaan, voordat zij besloten om op grond van hetgeen uit die onderzoeken was gebleken over te gaan tot ingebrekestelling en vervolgens ontbinding van de raamovereenkomst 2019. Van de gemeenten viel niet een (nog) diepgaander onderzoek te vergen.

6.9.

De door de gemeenten beschreven uitkomsten van hun onderzoek zijn kwantitatief zowel als kwalitatief zo ernstig, dat de gemeenten niet onbehoorlijk of onredelijk hebben gehandeld door in te grijpen zoals zij hebben gedaan.

6.10.

Dat de beweegredenen van de gemeenten om te ontbinden puur financieel zijn en dat sprake is van een vooropgezet plan om Mozaïek uit te schakelen, zoals Mozaïek stelt, is op geen enkele wijze aannemelijk geworden.

6.11.

De conclusie luidt daarom dat Mozaïek niet of onvoldoende heeft aangetoond dat de gemeenten lichtvaardig of anderszins onbehoorlijk de raamovereenkomst 2019 hebben beëindigd. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter hebben de gemeenten daarbij een correcte toepassing gegeven aan artikel 6:80 lid 1, sub c in verband met artikel 6:265 BW.

6.12.

De vordering wordt afgewezen.

6.13.

Mozaïek zal als de in het ongelijk gestelde partij in de proceskosten worden veroordeeld. De kosten aan de zijde van de gemeenten worden begroot op:

- griffierecht € 639,00
- salaris advocaat 980,00

Totaal € 1.619,00.

7 De beslissing

De voorzieningenrechter

7.1.

wijst de vordering af,

7.2.

veroordeelt Mozaïek in de proceskosten, aan de zijde van de gemeenten tot op heden begroot op € 1.619,00.

Dit vonnis is gewezen door mr. A.E. Zweers en in het openbaar uitgesproken op 11 februari 2019. [1](#)

1type: coll:

ECLI:NL:RBROT:2019:1752

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 07-03-2019

Datum publicatie: 08-03-2019

Zaaknummer: AWB 19/62

Rechtsgebieden: Bestuursrecht

Bijzondere kenmerken: Eerste aanleg - meervoudig

Inhoudsindicatie:

Verzoek om toelating tot de maatschappelijke opvang afgewezen. Niet gebleken dat betrokkene behoort tot de doelgroep van de Wmo 2015 en niet zelfredzaam is. Beroep ongegrond.

Vindplaatsen: Rechtspraak.nl <http://deeplink.rechtspraak.nl/uitspraak?id=ECLI:NL:RBROT:2019:1752>

Uitspraak

Rechtbank Rotterdam

Team Bestuursrecht 1

zaaknummer: ROT 19/62

uitspraak van de meervoudige kamer van 7 maart 2019 in de zaak tussen

[eiseres], mede namens haar kind [naam], eiseres,

gemachtigde: mr. H.M. de Roo,

en

het college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, verweerder,

gemachtigden: mr. J.M. Tang en mr. J.C. Avedissian.

Procesverloop

Bij besluit van 26 juli 2018 (het primaire besluit) heeft verweerder het verzoek om toelating tot de maatschappelijke opvang op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015) afgewezen.

Bij uitspraak van 13 september 2018 (ROT 18/4689) heeft de voorzieningenrechter de voorlopige voorziening getroffen dat eiseres en haar dochter per direct tot aan de beslissing op het bezwaar toegang wordt verleend tot de maatschappelijke opvang.

Bij besluit van 28 december 2018 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaar van eiseres ongegrond verklaard.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld. Eiseres heeft tevens een verzoek om voorlopige voorziening ingediend. Dit verzoek is ingetrokken nadat verweerder op de zitting van 17 januari 2019 heeft toegezegd eiseres en haar minderjarig kind opvang te bieden tot twee weken na de uitspraak op het beroep.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Eiseres heeft nadere stukken ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 25 januari 2019. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Tevens zijn verschenen mr. E.C. Weijsenfeld, mede-gemachtigde, en J. de Keijzer, maatschappelijk werker. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigden. Tevens is verschenen drs. C. den Otter.

Overwegingen

1. Eiseres woonde tot 2013 in Zwijndrecht. Daarna is zij met haar minderjarige dochter verhuisd naar Birmingham (Engeland). Eiseres beschikte in Engeland over werk en een woning. Nadat volgens eigen zeggen de relatie met haar familie verslechterde en zij haar baan in Engeland verloren had, is eiseres in mei 2018 met haar minderjarige dochter teruggekeerd naar Nederland. Zij heeft zich vervolgens meerdere keren, laatstelijk op 26 juli 2018, gemeld bij het Stedelijk Loket met een verzoek om opvang/huisvesting.

2. Verweerder heeft de aanvraag van eiseres om toegang tot de maatschappelijke opvang voor haar en haar minderjarige dochter afgewezen, omdat zij niet voldeed aan de voorwaarden voor de maatschappelijke opvang. Eiseres kan zich in Engeland op eigen kracht handhaven in de samenleving. Daarnaast heeft eiseres volgens verweerder onvoldoende voorbereidingen getroffen voor langdurig verblijf in Nederland en zijn er geen zeer dringende redenen op grond waarvan verweerder toegang tot de maatschappelijke opvang moet verlenen.

3. Bij het bestreden besluit heeft verweerder het primaire besluit gehandhaafd en de motivering aangevuld. Verweerder stelt zich op het standpunt dat het verzoek om toelating tot de maatschappelijke opvang van eiseres terecht is afgewezen. Gesteld noch gebleken is dat sprake is van multiproblematiek, waardoor eiseres gedwongen was de thuissituatie te verlaten. Verder wordt eiseres geacht op eigen kracht dan wel met behulp van anderen zich te kunnen handhaven in de samenleving. Verder heeft verweerder overwogen dat hij getracht heeft nader onderzoek te doen naar reden van vertrek uit Engeland. Eiseres heeft hier niet aan meegewerkt. Daarnaast is de noodzaak voor het verstrekken van opvang aan eiseres te verwijten, zodat zij niet voldoet aan de aanvullende criteria voor een maatwerkvoorziening.

4. Eiseres voert in beroep aan dat zij niet in staat is om op eigen kracht zorg te dragen voor onderdak en zich te handhaven in de samenleving. Daarom heeft zij recht op maatschappelijke opvang als bedoeld in artikel 1.2.1, aanhef en onder sub c, van de Wmo 2015. Verder voert eiseres aan dat zij geen verslag als bedoeld in artikel 2.3.2 van de Wmo 2015 heeft ontvangen van verweerder. Eiseres beroept zich op artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de zorgplicht die verweerder heeft ten opzichte van eiseres en haar dochter op grond van de Wmo 2015 en de Jeugdwet. Verder heeft eiseres gewezen op de rechtspraak van de Centrale Raad van Beroep (CRvB), ECLI:NL:CRVB:2011:BQ6438, en het arrest van de Hoge Raad (HR) van 21 september 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW5328. Ook voert eiseres aan dat verweerder de belangen van haar kind onvoldoende heeft meegewogen en dat dit in strijd is met artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het kind (IVRK). Eiseres kampt op dit moment met gezondheidsklachten, waardoor zij kwetsbaar is. Haar dochter is minderjarig en is om die reden kwetsbaar. Ter zitting heeft eiseres verwezen naar de beslissingen van het Europees Comité voor de Sociale Rechten (ECSR) van 1 juli 2014 inzake CEC tegen Nederland (klachtnummer 90/2013) en 2 juli 2014 inzake FEANTSA tegen Nederland (klachtnummer 86/2012). Eiseres heeft verder verwezen naar de uitspraken van de CRvB van 19 april 2010 (ECLI:NL:CRVB:2010:BM0956), 4 juni 2014 (ECLI:NL:CRVB:2014:1995) en 26 november 2015 (ECLI:NL:CRVB:2015:3803).

Wettelijk kader

5. Op grond van artikel 1.2.1, aanhef en onder c, van de Wmo 2015 komt een ingezetene van Nederland, overeenkomstig de bepalingen van deze wet, in aanmerking voor een maatwerkvoorziening bestaande uit opvang, te vertrekken door het college van de gemeente tot welke hij zich wendt,

wanneer hij de thuissituatie heeft verlaten, al dan niet in verband met risico's voor zijn veiligheid als gevolg van huiselijk geweld, en niet in staat is zich op eigen kracht, met gebruikelijke hulp, met mantelzorg of met hulp van andere personen uit zijn sociale netwerk te handhaven in de samenleving.

6. Op grond van artikel 3.2.2, tweede lid onder a en b, van de Verordening maatschappelijke ondersteuning en Jeugdhulp Rotterdam 2018 (Verordening) kan een cliënt alleen in aanmerking komen voor een maatwerkvoorziening indien naar het oordeel van het college bij de cliënt de mogelijkheden om op eigen kracht, met gebruikelijke hulp, met mantelzorg of met hulp van andere personen uit het sociale netwerk, of met gebruikmaking van algemene voorzieningen of andere voorzieningen afwezig of ontoereikend zijn om:

- a. de beperkingen die de cliënt ondervindt in de zelfredzaamheid of participatie te verminderen of weg te nemen en de cliënt met een, al dan niet aanvullende, maatwerkvoorziening in staat wordt gesteld zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving te blijven functioneren; of
- b. de problemen die de cliënt ondervindt bij het zich handhaven in de samenleving, als sprake is van een cliënt met psychische of psychosociale problemen of die de thuissituatie heeft verlaten, al dan niet in verband met risico's voor zijn veiligheid als gevolg van huiselijk geweld, te verminderen of weg te nemen en de cliënt met de, al dan niet aanvullende, maatwerkvoorziening in staat wordt gesteld om zich uiteindelijk weer op eigen kracht te handhaven in de samenleving.

7. Op grond van artikel 3.2.3, eerste lid aanhef en onder f, van de Verordening hanteert het college in aanvulling op artikel 3.2.2 voor een maatwerkvoorziening, voor zover relevant, het criterium dat de noodzaak tot het verstrekken van een voorziening niet aan cliënt is te verwijten.

Geschil

8. Voor het beantwoorden van de vraag of eiseres voldoet aan de voorwaarden neergelegd in artikel 1.2.1, aanhef en onder c, van de Wmo 2015 moet achtereenvolgens worden beoordeeld of eiseres ingezetene is in Nederland als bedoeld in artikel 1.2.1 van de Wmo 2015, of eiseres behoort tot de doelgroep van de Wmo 2015 en of eiseres in staat is zich op eigen kracht, met gebruikelijke hulp, met mantelzorg of met hulp van andere personen uit haar sociale netwerk te handhaven in de samenleving.

Ingezetenschap

9. Degene die ingezetene in Nederland is, kan volgens artikel 1.2.1. van de Wmo 2015 in aanmerking komen voor aanspraken voortvloeiend uit de Wmo 2015.

Anders dan bij de andere wetten in het kader van de sociale zekerheid, zoals bijvoorbeeld de Algemene Kinderbijslagwet (AKW) en de Algemene Ouderdomswet (AOW), heeft de wetgever in de Memorie van Toelichting bij de Wmo 2015 (TK 2013-2014, 33 841, nr. 3) niet toegelicht hoe het begrip ingezetene moet worden uitgelegd. De rechtbank sluit aan bij de uitleg die de HR (zie bijvoorbeeld de arresten van 21 januari 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP1466 en 4 maart 2011, ECLI:NL:HR:2011:BP6285) aan dit begrip (en daarmee aan het woonplaatsbegrip) heeft gegeven. Waar iemand woont wordt bepaald aan de hand van alle in aanmerking komende omstandigheden van het geval, waarbij het erop aankomt of deze omstandigheden van dien aard zijn, dat een duurzame band van persoonlijke aard bestaat tussen de betrokkene en Nederland.

10. Dat betekent dat aan de hand van alle in aanmerking komende omstandigheden van het geval een duurzame band van persoonlijk aard moet bestaan tussen de betrokkene – in dit geval eiseres en haar kind – en Nederland. Ter zitting heeft verweerder verklaard dat nu eiseres staat ingeschreven in de Basisregistratie personen (BRP) en de intentie heeft om langer in Nederland te blijven eiseres als ingezetene kan worden aangemerkt.

Doelgroep Wmo 2015

11. Eiseres heeft met haar dochter de thuissituatie in Engeland verlaten en is teruggekeerd naar Nederland. Als reden voor terugkeer naar Nederland heeft zij aangevoerd dat zij geen werk meer had

in Engeland en haar uitkering was afgelopen. Daarnaast zou haar relatie met haar ouders zijn verslechterd. Voor zover eiseres stelt dat verweerder geen onderzoek heeft gedaan als bedoeld in artikel 2.3.2 van de Wmo 2015 naar haar situatie, wijst de rechtbank er op dat verweerder in bezwaar heeft getracht om nader onderzoek te doen naar de reden van vertrek uit Engeland. Hiertoe is aan eiseres een vragenlijst voorgelegd. Eiseres heeft niet aan dit verzoek meegewerkt. De rechtbank is dan ook met verweerder van oordeel dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vanwege problemen de thuissituatie heeft verlaten.

12. In de Memorie van Toelichting bij de Wmo 2015 is vermeld dat, naast (de dreiging van) huiselijk geweld, maatschappelijke opvang kan plaatsvinden in geval van dak- en thuislozen: mensen die geen huis meer hebben en niet in staat zijn zich op eigen kracht te redden. Zij kunnen tijdelijk opgevangen worden door de gemeente en ondersteuning ontvangen om hun leven weer zo goed als mogelijk op de rails te krijgen.

Uit de Memorie van Toelichting blijkt ook dat slechts wanneer wordt vastgesteld dat iemand (blijvend of tijdelijk) niet in staat is zich op eigen kracht in de samenleving te handhaven, er aanleiding voor de gemeente is om die persoon te ondersteunen. Ook wanneer iemand door andere dan relationele problemen de thuissituatie heeft verlaten en niet in staat blijkt voor zichzelf vervangend onderdak te organiseren, is aan het criterium voldaan. Wanneer het gaat om personen die de thuissituatie hebben verlaten om op vakantie, op avontuur of op zoek naar werk te gaan, is voor het bieden van opvang door gemeente geen aanleiding. Van dergelijke personen mag worden verwacht dat zij zelf zorg dragen voor onderdak.

13. De rechtbank heeft onder randnummer 11 overwogen dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij vanwege problemen haar thuissituatie in Engeland heeft verlaten. Voorts staat vast dat eiseres in Engeland heeft kunnen beschikken over woonruimte en een inkomen. Ook had zij een (familie)netwerk in Engeland. Eiseres heeft tegenstrijdig verklaard over haar woning in Engeland. Aanvankelijk heeft eiseres verklaard dat zij haar woning had opgezegd met het oog op het vertrek naar Nederland en dat zij bij haar ouders heeft verbleven. Op 19 januari 2019 heeft eiseres verklaard uit haar woning te zijn gezet en een zwervend bestaan te hebben geleid. Eiseres heeft haar stellingen niet onderbouwd met stukken. De rechtbank is dan ook van oordeel dat eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich daar niet op eigen kracht zou kunnen handhaven. In Nederland beschikt eiseres op dit moment over een uitkering op grond van de Participatiewet, een woonpas en een briefadres. Eiseres kan reageren op woonruimte. Verder kan eiseres, die immers de Nederlandse nationaliteit heeft, aanspraak maken op andere sociale voorzieningen. Eiseres kampt op dit moment weliswaar met medische problemen, maar niet gebleken is dat eiseres daardoor niet in staat is te reageren op woningen. Daarnaast wordt eiseres al geruime tijd begeleid door een maatschappelijk werker. Hij ondersteunt haar onder andere met het zoeken naar geschikte woonruimte. Dat eiseres zich bij die zoektocht om haar moverende redenen enkel beperkt tot woonruimte binnen Rotterdam, dient voor haar rekening en risico te blijven. Gelet op hetgeen hiervoor is overwogen is niet gebleken dat eiseres niet voldoende zelfredzaam is. Verweerder mag er vanuit gaan dat eiseres in staat is om zich op eigen kracht te handhaven in de samenleving. Het enkele feit dat het eiseres tot nu toe niet is gelukt om woonruimte te vinden, is onvoldoende om anderszins te oordelen. De verwijzing van eiseres naar de uitspraken van de CRvB van 19 april 2010 (ECLI:NL:CRVB:2010:BM0956) en 4 juni 2014 (ECLI:NL:CRVB:2014:1995) treft geen doel, nu in die zaken de fysieke en psychische gezondheid van de betrokkene substantieel zou worden bedreigd als hij verstoken zou blijven van opvang. Daarvan is in deze zaak niet gebleken.

Artikel 8 van het EVRM

14. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) heeft in haar uitspraak van 26 november 2015 (ECLI:NL:RVS:2015:3415) geoordeeld dat de niet bindende beslissingen van het ECSR, waar eiseres ter zitting een beroep op heeft gedaan, een rol kunnen spelen bij de uitleg van de

artikelen 3 en 8 van het EVRM, zoals deze bepalingen worden geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit neemt echter niet weg dat uiteindelijk de interpretatie die het EHRM aan laatstgenoemde verdragsbepalingen geeft, bepalend is.

15. Met betrekking tot het beroep op artikel 8 van het EVRM stelt de rechtbank voorop dat het EHRM als de “very essence” van het EVRM aanmerkt, respect voor menselijke waardigheid en menselijke vrijheid. Het in artikel 8 van het EVRM besloten liggende recht op respect voor het privéleven van een persoon omvat mede de fysieke en psychische integriteit van die persoon en is er primair op gericht, zonder inmenging van buitenaf, de ontwikkeling van de persoonlijkheid van elke persoon in zijn betrekkingen tot anderen te waarborgen. Het artikel beoogt niet alleen de staten tot onthouding van inmenging te dwingen, maar kan onder omstandigheden ook inherente positieve verplichtingen meebrengen die noodzakelijk zijn voor een effectieve waarborging van het recht op privéleven. Daarbij hebben kinderen en andere kwetsbare personen in het bijzonder recht op bescherming. Het EHRM heeft meerdere malen geoordeeld dat artikel 8 van het EVRM ook relevant is in zaken die betrekking hebben op de besteding van publieke middelen. Daarbij is wel van belang dat in een dergelijk geval aan de Staat een extra ruime “margin of appreciation” toekomt.

16. De rechtbank is van oordeel dat in dit geval uit artikel 8 van het EVRM geen verplichting voortvloeit om eiseres en haar kind – ondanks dat zij niet voldoen aan de in de Wmo 2015 gestelde voorwaarden – toch toe te laten tot de maatschappelijke opvang. Daarbij is van belang dat eiseres, zoals de rechtbank hiervoor heeft overwogen, niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich niet op eigen kracht kan handhaven in de samenleving in Engeland of Nederland. Dat eiseres niet in staat kan worden geacht om daarnaast ook op eigen kracht de voorzieningen te treffen die noodzakelijk zijn voor een effectieve waarborg van het recht van haar kind op privéleven, heeft eiseres evenmin aannemelijk gemaakt. Het beroep op het arrest van de HR van 21 september 2012, ECLI:NL:HR:2012:BW5328, kan niet leiden tot een toewijzing van de gevraagde voorziening, omdat het niet om een vergelijkbare zaak ging. In die zaak ging het om een uitgeprocedeerde asielzoekster die, anders dan in deze zaak, niet de financiële middelen had of kon verkrijgen om haar kinderen de verzorging en huisvesting te geven die zij nodig hadden.

17. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich voldoende rekenschap gegeven van de belangen van het kind van eiseres. Het beroep op artikel 3 van het IVRK slaagt dan ook niet.

18. Het beroep is ongegrond.

19. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. M.G.L. de Vette, voorzitter, en mr. A.I. van Strien en mr. J. de Gans, leden, in aanwezigheid van mr. M. van Andel, griffier. De uitspraak is in het openbaar gedaan op 7 maart 2019.

griffier voorzitter

Een afschrift van deze uitspraak is verzonden aan partijen op:

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Centrale Raad van Beroep.